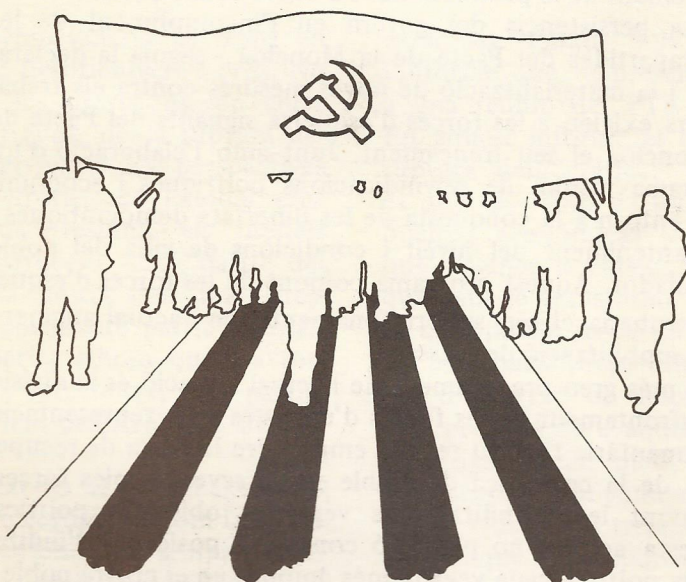


3 BUTLLETÍ DE DISCUSSIÓ

PARTIT DEL TREBALL DE CATALUNYA

25 MARC 1978

50 PTES.



A mitjans de març, quan surt aquest número 3 del Butlletí de Discussió, l'Estat espanyol té un nou govern d'UCD, la Comissió Constitucional del Congrés està a punt de debatre el projecte de Constitució, la UCD ha ajornat pràcticament sine die les eleccions municipals. Al mateix temps, un pres ha estat assassinat a la presó de Carabanchel i el director general d'Institucions Penitenciàries ho ha estat en sortir de casa seva, mentre es desenvolupa una nova onada de violència. A més, els Joglars han estat condemnats per un Consell de guerra i el poble de Catalunya —especialment la Universitat— ha sortit al carrer en defensa una vegada més de la llibertat d'expressió, la unitat de jurisdiccions i la cultura catalana; els pagesos han tret els tractors a la carretera en defensa de les seves reivindicacions en la vaga més impressionant protagonitzada per la pagesia de Catalunya; vivim un augment de la lluita de masses en defensa de les reivindicacions més immediates. A França, la divisió de l'esquerra ha

portat novament a una majoria parlamentària de dretes, traïnt les esperances de canvi polític i social dels treballadors i el poble.

Val la pena de reproduir, en aquest marc, alguns paràgrafs del que deia el Consell Executiu del nostre partit a rel de la crisi del govern d'UCD el 4 de març: "Aquesta crisi evidencia els límits del que ha estat la reforma política i accentua una política clarament dretana per part del govern. La UCD es reafirma en l'incompliment de les contrapartides del Pacte de la Moncloa, a la vegada que recull totes les exigències de la gran patronal modificant la seva política econòmica. El resultat d'aquesta crisi mena a una política encara més desfavorable per als treballadors i el poble. Després d'haver-se aplicat estrictament, i fins i tot en moltes empreses per sota dels límits, la contenció de salaris pactada a la Moncloa, sense aplicar-ne les contrapartides, el govern prepara noves mesures com la flexibilització de plantilles, l'increment de la productivitat i d'altres com aquestes".

"La persistència del govern en l'incompliment de les contrapartides del Pacte de la Moncloa —segua la declaració— i la materialització de noves mesures contra els treballadors exigien a les forces d'esquerra signants del Pacte de la Moncloa el seu trencament. Junt amb l'elaboració d'un programa mínim de reivindicacions polítiques i econòmiques entorn a la conquesta de les llibertats democràtiques i el manteniment del nivell i condicions de vida del poble treballador. Aquest programa conjunt de les forces d'esquerra trobaria el seu suport fonamental en l'actual augment de la mobilització de masses".

El més greu precissament de l'actual situació és la divisió i l'enfrontament de les forces d'esquerra amb representació parlamentària i el seu recel a emprendre la tasca de recuperació de la confiança del poble en les seves pròpies forces, orientant les mobilitzacions vers uns objectius polítics. Aquesta actitud no pot sinó conduir a posicions d'indiferència política cada vegada més àmplies en el nostre poble i a actuacions desesperades en alguns sectors d'avantguarda.

Per al poble de Catalunya és aquest un moment polític de gran transcendència, quan comencem els primers traspasos de serveis a la Generalitat, i quan s'està elaborant la Constitució de l'Estat.

En aquesta situació, el nostre partit ha emprés un objectiu ambiciós juntament amb d'altres partits i col·lectius marxistes: la construcció d'un partit marxista revolucionari i nacional. Les converses estan donant ja els primers fruits, en la perspectiva d'un partit de masses, nou, que uneixi la lluita per l'alliberament social i nacional com objectius d'una mateixa estratègia. Aquesta és indubtablement una tasca ambiciosa i gens fàcil, però la creiem imprescindible si no volem veure sotmés "un poble que ha sofert tant" a la impotència política més absoluta pel camí d'una marginació cada vegada més gran.

UN PROJECTE DE NOVA ESQUERRA

Joan Anton Sánchez Carraté

L'esquerra revolucionària es troba en uns moments de desorientació i crisi. No s'han complert les previsions, en certa manera catastròfiques, de la ruptura democràtica, ni serveixen les perspectives de sortida catastròfica de l'actual crisi econòmica. I mentrestant, els models sectaris de construcció del "partit del proletariat" —"la unitat dels marxistes-leninistes passa pel nostre partit"— estan en una crisi oberta, alhora que les forces de l'esquerra reformista, tant partits com sindicats, s'han desenvolupat àmpliament.

Aquesta realitat no es pot amagar amb argumentacions ideologistes, com la de dir "que els marxistes-leninistes sempre serem minoria a la democràcia burgesa". Cal que l'esquerra revolucionària o sectors de la mateixa facin una reflexió autocrítica, oberta a tots els treballadors i revolucionaris, ja que ens trobem davant problemes que afecten la teoria i estratègia de la revolució, i la concepció del partit. Per realitzar, però, aquesta reflexió cal sortir abans de l'alienació ideològica en la qual hem estat sotmesos qui hem militat en partits "estalinistes". En molts de casos és fins i tot necessari trencar amb el partit per tal de sortir-ne.

L'agudització d'aquesta crisi de l'esquerra revolucionària es produeix quan, en consolidar-se la reforma política després de les darreres eleccions generals, desapareixen les previsions catastròfiques de la "ruptura democràtica". En tot el ventall d'aquest sector de l'esquerra trobarem

exemples d'això. Sols ens cal recordar l'informe que va presentar Eladio García a una reunió del PTE a gener de 1976. En aquest informe es deia, respecte a la ruptura democràtica: "lo más probable es que sea fruto de una combinación de huelgas económicas y huelgas políticas que originen la Huelga General Política y que ésta se transforme en revolucionaria, **lo cual puede servir de punto de referencia para hacer preparativos**". Com n'ha estat d'allunyat el desenvolupament dels fets pel que fa a aquestes previsions. El més significatiu, però, d'aquest informe era encara el seu començament: "Para nosotros —deia— es tremendamente fácil saber lo que está ocurriendo en el país". Això evidencia el grau a que han elevat el seu deficient coneixement de la realitat alguns dirigents de l'esquerra no parlamentària. D'aquesta anàlisi errònia es despremia, com va exposar Manuel Gracia, dirigent del PTE, a la mateixa reunió, que "los militantes de nuestro partido no pueden vivir de ilusiones parlamentarias, sino que han de estar preparados para en su momento organizar y dirigir la insurrección armada de masas contra la monarquía juancarlista" (sic). I d'això solament en fa dos anys.

De totes maneres, el que és greu en aquesta qüestió no és la deficient anàlisi de la realitat que han fet aquestes organitzacions, sinó que hores d'ara encara no hagin realitzat cap reflexió autocrítica de les seves posicions anteriors. No es pot admetre la justificació d'aquestes diferen-

cies entre les previsions i la realitat a base de culpar-ne els partits reformistes, ja que aquests han actuat coherentment amb llurs pressupòsits polítics, i una anàlisi científica de la realitat ha de preveure la dinàmica d'aquestes forces en funció dels seus pressupòsits.

Cal veure aquestes qüestions, no com a fets aïllats que provenen del sectarisme o bé d'una mala direcció política, sinó com a fets que evidencien la crisi de teoria i la manca d'estratègia revolucionària als països capitalistes avançats.

Tot això es produeix en uns moments que el capitalisme es troba davant una profunda crisi, no solament econòmica sinó cultural i de civilització. Ens trobem davant la crisi de tot un model de desenvolupament que demana una alternativa radical i global en la perspectiva del comunisme, davant una crisi de civilització que fa sorgir amb més força la lluita d'alliberament de les nacions oprimides com a forma de recuperar la seva identitat nacional.

Ens trobem així davant d'una contradicció. D'una banda, una situació que demana una alternativa global que reculli les aspiracions i necessitats de les masses, que demana una voluntat revolucionària, alternativa que no ofereixen ni el socialisme reformista ni l'eurocomunisme. De l'altra banda, una esquerra revolucionària dispersa que encara no és capaç d'oferir aquesta alternativa global i concreta als esdeveniments més immediats que constitueixen els centres d'atenció d'amplis sectors de les masses, per tal de transformar-los en una voluntat radical de canvi. La mateixa realitat immediata ens mostra com fins i tot per a defensar la llibertat d'expressió i la unitat de jurisdiccions cal l'existència d'una força revolucionària que canalitzi la indignació del poble, davant la passivitat de les forces de l'esquerra reformista enfront els atemptats a la democràcia.

La solució d'aquesta contradicció està en que aquesta esquerra sàpiga unir la voluntat revolucionària que sempre l'ha caracteritzat i l'estudi de l'Estat que hem de destruir i la societat que volem transformar, en el camí d'oferir una alternativa global al sistema, tot i avençant pas a pas posicions hegemòniques en els diferents àmbits de la societat.

Es fa necessària, doncs, la reestructuració de les diferents forces de l'esquerra re-

volucionària, tant si estan com no organitzades en grups polítics, en una nova organització política que superi la dispersió actual.

Això comporta l'avenç simultani, encara que ara solament pugui ésser parcial, en quatre aspectes:

1.- La concreció d'una estratègia revolucionària que tingui en compte els canvis soferts per l'Estat i les societats capitalistes avançades, com és la nostra; el qual ens porta a definir que la destrucció del l'Estat, per les pròpies característiques, implica una crisi prèvia, una ruptura en l'hegemonia en les institucions fonamentals de la societat, i en conseqüència a definir que tota alternativa revolucionària ha de presentar-se com una alternativa de civilització. Unint i cohesionant entorn a la classe obrera tots aquells sectors als quals avui el capitalisme no els pot ja oferir res, en un bloc històric nacional en la perspectiva de la nova societat.

2.- L'elaboració d'una línia política, que ha de fonamentar-se en aconseguir l'acord de les forces d'esquerra sobre les transformacions econòmiques i polítiques que és necessari emprendre en les actuals condicions de crisi, a partir de la utilització de les institucions de la democràcia burgesa, en especial el govern, per tal de consolidar i avançar les posicions revolucionàries en el procés de transició cap al socialisme. Superant, per tant, la pràctica habitual de moltes organitzacions de l'esquerra revolucionària que han fonamentat la seva política, i fins i tot en alguns casos la seva raó d'existència, en l'enfrontament amb les forces de l'esquerra reformista —especialment amb el PCE-PSUC— o bé el seguidisme evident d'altres. Aquesta política, a més, significaria ara l'enfrontament amb la majoria dels treballadors que han dipositat la seva confiança en aquestes organitzacions d'esquerra reformista.

3.- Una profunda i conseqüent concepció de l'alliberament nacional, que junta-ment amb l'alliberament social configuren dos aspectes d'una mateixa lluita revolucionària. El qual implica un projecte de nova societat nacional, que reculli les aspiracions globals dels diferents sectors que formen el Bloc Històric Nacional a cadascun dels Països Catalans.

4.- Una nova concepció del partit, d'acord amb el projecte d'estratègia revolucionària esmentat abans, així com amb la complexitat de l'actual estructura social.



Tenint en compte, doncs, l'increment dels sectors amb interessos diversos propers a la classe obrera i l'ampliació de la diversificació en el mateix si de la classe obrera, fruit de la diversificació de les funcions productives i dels canvis en les condicions de vida. Tot i entenen el partit com la força generalitzadora i unificadora dels diversos impulsos de la classe obrera en una voluntat de transformació social, que prefigura en el seu si, tant per la seva composició com pel seu funcionament, el projecte de nova societat.

La configuració d'un nou partit de l'esquerra revolucionària ha de tenir present, doncs:

1.- La complexitat de l'estructura de la classe obrera i d'altres capes treballadores i el seu diferent comportament cultural, polític i organitzatiu.

2.- La manca de models revolucionaris com a punts de referència per la nostra acció, juntament amb la crisi de la pròpia concepció de la nova societat socialista en raó de les experiències negatives tingudes, requereix una determinació i redefinició dels objectius revolucionaris. Es tracta fins

i tot de definir què entenem per socialisme i com pensem construir-lo.

3.- La base nacional del partit, com a conseqüència del marc específic i diferenciat de la lluita de classes i del projecte de nova societat nacional.

Tot això ens porta a erradicar qualsevol tipus de plantejament sectari i xovinista que encara perdura en algunes organitzacions, i emprendre sense cap mena de perjudici la unificació d'un ampli ventall de posicions i organitzacions de l'esquerra revolucionària, que avui serà encara parcial, considerant la diferent procedència de cadascuna d'elles i valorant les aportacions que en funció de la seva experiència teòrica i pràctica facin el projecte de nou partit.

Tan sols una concepció com l'exposada anteriorment ha de permetre la configuració d'un partit nacional d'àmplia base popular que aspiri a convertir-se, en les condicions de democràcia burgesa, en una força hegemònica per a la transformació radical de la societat en el camí del comunisme.

PER UNA CONSTITUCIÓ
DEMOCRÀTICA

Humbert Roma

El debat sobre el projecte de Constitució de l'Estat espanyol que es desenvolupa en aquests moments a les Corts, i la posterior aprovació del text definitiu, són d'una gran transcendència per a la futura configuració política de l'Estat i per la recuperació del dret a l'autogovern de Catalunya. Aquest moment polític és la culminació, al nivell jurídic més elevat, del procés de consolidació de la democràcia burgesa a Espanya iniciat amb la mort del dictador Franco i la instauració de la monarquia.

La Constitució és un element essencial en el conjunt de normes legals que formen la superestructura jurídica d'una democràcia burgesa. En ella es recull, segons la correlació de forces existent en el moment de la seva elaboració, el conjunt d'elements jurídics que configuren la forma política de dominació de la burgesia durant un període determinat.

Cal tenir ben clar, però, que el poder de la burgesia —i això és evident des d'una anàlisi materialista— no li ve donat per aquesta superestructura político-jurídica, sinó pel control que té del procés de producció, pel lloc de dominació que ocupa en les relacions de producció (1). No és la superestructura jurídicopolítica la font de poder de la burgesia, sinó al contrari. Aquesta és una qüestió que cal deixar ben clara de bon principi, a l'hora d'analitzar qualsevol procés de debat constitucional.

De poc serveix, per exemple, que la Constitució portuguesa declari que "Portugal és una república sobirana, engatjada en la transformació en una societat sense

classes", si això no respon a un procés revolucionari real que posi de debó en perill el poder econòmic de la burgesia i estableixi una forma de poder popular d'avenç vers el socialisme. Com tampoc serveix que la constitució soviètica declari suprimida per sempre més l'explotació de l'home per l'home o abolida la propietat privada en el socialisme, quan en aquest període de transició perviuen encara les condicions per al restabliment de la burgesia, restabliment que és ja un fet en la pròpia Unió Soviètica. O, com succeïa fins i tot en les "Leyes Fundamentales" de l'Estat franquista, on mentre es deia pomposament de que "el trabajo no puede reducirse a un concepto material de mercancía", s'instaurava la més fèrria dictadura contra els treballadors.

No són, doncs els textos jurídics, les normes constitucionals, els qui donen el poder de dominació a una classe social, sinó el lloc que aquesta ocupa en les relacions de producció. La Constitució, com tota la resta de normes i aparells jurídics i polítics, solament configura el marc en que es porta a efecte aquesta dominació.

La Constitució estableix, a nivell de llei suprema de l'Estat, els límits de l'acció política i és la garantia legal última de que aquests límits seran prou precissos per tal de no permetre posar en perill el sistema econòmic establert. Com tota norma jurídica, i més que qualsevol altra pel seu caràcter de llei suprema, la Constitució té també una missió ideològica: a l'Estat capitalista posar en qüestió la Constitució és as-

similat a posar en qüestió a la "nació", al "poble sobirà", atacar a la Constitució significa atacar el més sagrat de l'Estat. La Constitució opera a nivell ideològic com la raó jurídica suprema de pervivència del poder de la burgesia, justificant en raó a la "voluntat del poble sobirà" la inqüestionabilitat d'aquest poder i la seva forma política de dominació.

Solament quan ha esgotat el recurs als mecanismes constitucionals, quan la utilització d'aquests mecanismes no li serveix i pot servir, fins i tot, al poble per avançar en el procés revolucionari (com va succeir a Espanya al 1936 o a Xile al setembre de 1973), la burgesia prescindeix del recurs a la Constitució i es decideix pel terror armat sense paliatius. Però fins i tot llavors necessita, en la majoria dels casos, justificar ideològicament el cop d'Estat com l'únic mitjà per a garantir precisament la Constitució, el que anomena "l'ordre constitucional".

La Constitució és, doncs, en l'Estat de la burgesia una peça clau de l'aparell de dominació.

Aquesta visió de la Constitució seria, però, unilateral, mecànica i greument negativa, si no tenim en compte un altre aspecte igualment transcendental. La Constitució és, també, reflexe de la correlació de forces en un moment històric determinat i recull les conquestes democràtiques del poble en la seva llarga lluita per la llibertat, i ha de ser-ne la garantia jurídica suprema. La Constitució que interessa a la burgesia per a perpetuar la seva dominació ha estat sempre una constitució on les llibertats democràtiques del poble han estat retallades al màxim. El poble i en primer lloc la classe obrera han lluitat al llarg de dos segles per una constitució autènticament democràtica que recollís en cada època aquelles aspiracions democràtiques necessàries per a poder desenvolupar la seva acció política amb eficàcia: sufragi universal, vot femení, drets de vaga i acció sindical, etc. No en debades la burgesia de tots els temps ha configurat textos constitucionals el més restrictius possible d'aquests drets i no ha tingut escrúpols en suprimir totes les llibertats aconseguides, quan la seva dominació ha estat posada en perill.

La lluita per una Constitució democràtica no és, doncs, quelcom aliè als interessos de la classe obrera i el poble, sinó una qüestió fonamental en el procés d'in-

corporació a la lluita pel socialisme. No és indiferent per al poble el tenir una constitució més o menys democràtica, més o menys progressista. Sinó al contrari. En la configuració de la Constitució el poble s'hi juga molt, perquè en ella s'hi fixaran els límits de l'acció política, s'hi reconeixeran o no les més àmplies llibertats democràtiques no solament en el terreny dels principis sinó del seu exercici concret, es configurarà un tipus o altre d'Estat respectuós o bé opressor de les llibertats nacionals, es restringiran els drets de la patronal o bé els dels treballadors, etc. I tothom sap com el gran capital i el seu govern d'UCD volen que la futura Constitució de l'Estat espanyol limiti al màxim les llibertats del poble treballador.

La lluita per una constitució democràtica i progressista és de vital importància pels treballadors i el poble. La mobilització popular és, d'altra banda, l'únic mitjà que pot barrar el pas als intents de fer una constitució reaccionària, greument limitativa per als drets de la classe obrera i els sectors populars. La batalla de la Constitució ha de servir, com van fer-ho les anteriors batalles contra el feixisme, per a incorporar el poble a la vida política i no per a marginar-lo sota el pretext de que ja decidiran per ell els seus representants al Parlament.

Un projecte greument restrictiu de les llibertats

L'actual projecte de Constitució que es debat a les Corts espanyoles és fruit de la correlació de forces imposada per la sortida reformista del franquisme i per l'actitud claudicacionista de la gran majoria de forces polítiques davant la dreta, actitud que va portar al Pacte de la Moncloa i a l'elaboració a porta tancada del projecte de Constitució al marge del poble.

Aquell debat a porta tancada no solament no ha servit per aconseguir un consens sobre el text constitucional —com ho prova el més d'un miler d'esmenes presentades— sinó que ha contribuït greument a la marginació del poble de la vida política i a un procés de creixent desconfiança entre les masses respecte a les institucions democràtiques. D'altra banda, res hi ha més il·lusori que aquest pretès consens respecte al text constitucional, si és que les forces polítiques representades al parlament són conseqüents amb llurs objectius polítics.

En aquestes condicions, el text del projecte constitucional conté greus limitacions a l'exercici de les llibertats democràtiques, especialment per als treballadors i per al dret a l'autogovern de les nacionalitats, en la línia dels postulats polítics de la dreta i el govern d'UCD. Ens referirem als aspectes més importants:

1.— **Forma política de l'Estat:** es defineix la Monarquia Parlamentària com la forma política de l'Estat espanyol (article 1), sense preveure cap mena de plebiscit popular explícit i previ que deixés al vot del poble la decisió sobre una qüestió política tant transcendental com és la forma d'Estat: monarquia o república.

El projecte atribueix, a més, al rei uns poders d'intervenció a la vida política tant decisius que no es pot qualificar seriosament aquesta monarquia de parlamentària. Entre d'altres:

— el rei pot presidir el Consell de Ministres (art. 54, i), assumint així un paper de govern que no li correspon en una monarquia parlamentària on “el rei regna però no governa”.

— el rei proposa el candidat a la presidència del Govern (art. 97, 1). Si el Congrés de Diputats no atorga la confiança a aquest candidat, el rei disol el Congrés i convoca noves eleccions (art. 97, 5). Aquest és un dels articles més greument lesius per al dret del parlament, i per tant dels representants elegits pel poble, a anomenar el cap de govern amb plena llibertat. Es tracta d'un dels articles més palesament antidemocràtics, i atorga al rei un poder polític efectiu per damunt dels òrgans de representació democràtics.

2.— Drets fonamentals.

— el projecte no declara l'abolició constitucional de la Pena de Mort, aspiració àmpliament sentida pel poble.

— no s'estableix constitucionalment com i en quines condicions es garanteix el dret d'asil —reconegut a l'article 12, 4—, i es deixa a una llei posterior.

— la no discriminació en raó del sexe —art. 14— queda en un pronunciament genèric, sense concretar-la en els seus diversos aspectes.

— no es reconeix el dret a l'avortament. Respecte al divorci, s'utilitza una fórmula ambigua parlant de “separació i dissolució”, i no es diu en quines condicions podrà aplicar-se: si es podrà fer per mutu acord i a petició d'una de les parts per causa justa, etc. (art. 27, 2).

— es consideren il·legals les associacions que “atemptin l'ordenament constitucional (art. 22, 3)”, la qual cosa permet qualsevol arbitrariedad.

— cedint a les pressions de la jerarquia catòlica, el projecte dóna un tracte de favor a l'església catòlica en declarar que “els poders públics tindran en compte les creences religioses de la societat espanyola i mantindran les conseqüents relacions de cooperació” (art. 16, 3).

— no es reconeix, com a garantia de la llibertat d'expressió, el secret professional i la clàusula de consciència als professionals de la informació (dret a no sotmetre la consciència als interessos de l'empresa).

— es declara constitucional l'ajut dels poders públics “als centres docents que reuneixin els requisits que la llei estableixi”, la qual cosa equival a declarar constitucionalment obligatori l'ajut de l'Estat a l'ensenyament privat. (art. 28, 9).

— el projecte estableix **gravíssimes limitacions als drets dels treballadors:**

a) limita el dret de sindicació, establint que “la llei podrà excloure o limitar l'exercici d'aquest dret a determinades categories de servidors de l'Estat (art. 31, 1).

b) el mateix dret de sindicació queda definit de forma molt limitativa al text del projecte (articles 30 i 31), i enlloc es parla de l'exercici de l'acció sindical a l'empresa, definint la llibertat sindical simplement com “el dret a fundar sindicats i afiliars'hi”.

c) es limita greument el dret de vaga als casos de “defensa dels interessos dels treballadors” (el qual posa en dubte si serà o no constitucional la vaga per raons polítiques). I, sobretot, es diu en el text constitucional que la vaga “no podrà atemptar el manteniment dels serveis essencials de la comunitat”, frase prou ambigua per a permetre qualsevol arbitrariedad (art. 31, 3)

— en canvi, el projecte **reconeix als empresaris uns drets extraordinàriament amplis, sense gairebé limitacions.** Els reconeix constitucionalment el dret “d'establir les condicions d'empleament d'acord amb criteris de productivitat i adoptar mesures de conflicte col·lectiu” —és a dir a fer look out— “sense perjudici de les limitacions expreses a l'exercici d'aquests drets que pugui establir la llei”. Contràriament al que es fa quan es parla dels drets dels treballadors, respecte als empresaris no s'estableix constitucionalment ni tant



sols en quins casos la llei haurà de limitar aquests drets. El reconeixement constitucional d'aquests drets pràcticament il·limitats deixa plena llibertat per a que els empresaris augmentin els ritmes d'explotació, reestructurin plantilles i horaris, tanquin l'empresa durant una vaga —la qual cosa ni ara se'ls reconeix en la legislació en cas de vaga legal—, etc. (article 32)

— no es reconeix als militars i forces armades el dret de petició, reconegut fins i tot sota les lleis franquistes. (art. 33)

— es nega als jutges i magistrats el dret a la militància política (art. 117)

— quant a la supressió dels drets fonamentals (articles 47 i 94), el projecte preveu els estats d'excepció, alarma i guerra, però sense fixar en la Constitució els casos concrets i definits en que es podran declarar, ni especificar les responsabilitats que arrisquen els governants que suspenguin

aquests drets sense causes que ho exigeixin.

— es reconeix constitucionalment el dret a imposar, per sentència ferma, com a pena accessòria, la privació temporal de drets fonamentals —fins i tot el d'ensenyament— i per raons tant ambigües com la "seguretat de l'Estat, protecció de la moral i protecció dels drets i llibertats dels ciutadans". (art. 47, 2)

3) Relacions del govern i el parlament. El projecte és greument limitatiu dels poders del parlament en benefici dels del govern, fins tal mida que un expert ha escrit que en aquest aspecte el text resulta inacceptable per a qualsevol partit que ha lluitat des del franquisme pel restabliment de la democràcia. (2).

El projecte recull en aquest sentit dues de les aportacions més antidemocràtiques del dret constitucional estranger:

a) **la reserva de llei.** Copiada de la Constitució gaullista francesa. L'article 72 estableix una llista de matèries anomenades "pròpies de llei", és a dir les úniques sobre les que el parlament pot legislar. Sobre les matèries que no són incloses en aquesta llista, el govern pot regular sense donar-ne compte al parlament (art. 79). Això dona una enorme llibertat d'acció al govern al marge del Parlament.

b) **La moció de censura "constructiva".** Copiada de la Llei Fonamental de Bonn. Fa pràcticament inviable qualsevol vot de censura al govern. L'article 91 estableix que la presentació d'una moció de censura ha d'incloure també la presentació d'un candidat a la presidència del govern. Això obliga als grups del parlament que puguin estar d'acord en plantejar una moció de censura a posar-se també d'acord en el nom d'un candidat a la presidència del govern, la qual cosa sols por succeir en condicions extremadament extraordinàries (a Alemanya Federal encara no ha succeït mai).

4) **Forces Armades.** Se'ls atribueix com a missió no solament la defensa contra l'agressió exterior —com hauria d'ésser en una constitució progressista—, sinó la defensa de "la integritat del territori i l'ordenament constitucional" (art. 10), el qual els pot portar a assumir el paper de dirimir, com una instància superior, la constitucionalitat o no d'una determinada situació política i justificar en base al text constitucional la intervenció armada.

Justícia. L'anomenament del fiscal del Tribunal Suprem no depèn del Parlament com hauria d'ésser en un text progressista que concebís el fiscal no com a defensor del govern sinó dels drets dels ciutadans (art. 114, 4). Tampoc ofereix suficients garanties democràtiques l'anomenament del Consell General del Poder Judicial (art. 112)

El mateix es pot dir respecte al **Tribunal Constitucional** (Títol IX)

— No es reconeix a les nacionalitats el dret a dotar-se de tribunals superiors de justícia propis per a les matèries regulades pel dret emanat de les institucions autonòmiques. L'article 113 pot portar fins i tot, a considerar anti-constitucional l'establiment d'aquests tribunals.

5) **Les Autonomies.** (Títol VIII). Es aquest un dels capítols amb més greus limitacions de tot el projecte que, malgrat les declaracions de principis, configura

una constitució fortament centralista que deixa a l'arbitri del govern de l'Estat en darrera instància l'exercici del dret de les nacionalitats a l'autogovern.

— El projecte no reconeix el dret a l'autodeterminació de les nacionalitats.

— L'article 143 atorga al govern de l'Estat el dret de vet sobre els acords dels parlaments autònoms.

— En cas de que el Govern central consideri necessari intervenir per obligar els territoris autònoms a complir la Constitució (art. 144), solament necessita l'aprovació d'aquesta intervenció pel Senat, sense exigir ni tan sols que aquesta aprovació sigui per una majoria qualificada en una qüestió de tanta transcendència.

— Quant a l'aprovació de l'Estatut, el projecte que elabori l'assemblea de parlamentaris no serà sotmés a referèndum previ del poble de la nacionalitat o regió abans d'anar a Madrid, sinó que primer se'rà estudiar per la Comissió Constitucional del Congrés a Madrid, que podrà modificar-lo, i si no hi ha acord es remetrà a les Corts de l'Estat que també podran modificar-lo. Solament el text que surti d'aquests debats a Madrid serà sotmés a plebiscit del poble de les nacionalitats o regions (art. 131).

— El projecte de Constitució recull una sola llista de competències, la que fa referència a les que són d'exclusiva competència a l'Estat. Aquesta llista reserva a l'Estat competències exclusives sobre qüestions que no poden ser-li atribuïdes si es vol garantir un mínim exercici de l'autogovern a les nacionalitats. Entre d'altres, en qüestions tan importants com l'ordre públic, les relacions jurídic-laborals, règim de premsa i comunicació social, diversos aspectes de la Sanitat i l'ordenació del territori, planificació econòmica (art. 138). Fins i tot l'Estat es reserva el dret a crear i mantenir directament als territoris autònoms qualsevol tipus de centres docents (art. 139, 4). El punt 28 de la llista de competències de l'Estat, sobre l'Administració de Justícia, com està redactat —junt amb l'art. 113—, pot suposar l'impediment constitucional a la creació de tribunals superiors de Justícia propis (com fou el Tribunal de Cassació) si no s'hi incorpora el reconeixement explícit d'aquest dret a les nacionalitats.

— L'article 130 suposa una gran limitació als acords entre els territoris autònoms, perquè exigeix que qualsevol acord

de cooperació haurà de tenir l'autorització de les Corts de l'Estat mitjançant una llei orgànica. Això suposa un impediment molt greu en el procés de cooperació i vinculació entre els Països Catalans. Igualment ho és l'article 148 que declara competència de l'Estat les formes de cooperació financera entre els territoris autònoms.

6) **La reforma constitucional.** El procediment de reforma de la Constitució és especialment complex, sobretot durant els cinc anys posteriors a la seva aprovació. (art. 153 i disposició transitòria segona).

Ofensiva de la dreta

El debat constitucional té lloc en un moment en que el govern d'UCD reforça les seves posicions més obertament dretanes, amb l'exclusió de Fuentes Quintana, i es prepara un pacte UCD-AP que pretén unir més estretament totes les forces de dreta (formar la gran dreta, com diuen) davant el procés d'unitat socialista entorn al PSOE, en la línia de consolidar el bipartidisme. Aquest procés de reforçament dretà inclou la incorporació al govern d'UCD d'un home directament lligat a la gran patronal CEOE —Rodríguez Sahagún—, com resposta a la campanya que la pròpia CEOE va llançar contra l'anterior govern Suárez, la política econòmica de Fuentes Quintana i el projecte de Constitució al qual els homes de la CEOE han qualificat demagògicament de "socialista".

Cal preveure, doncs, que aquest reforçament de les posicions més obertament dretanes al govern de la UCD, junt amb el propi procés de consolidació de la mateixa UCD com a partit i el pacte amb AP, tindran com a conseqüència un enduriment de les posicions d'UCD en el procés de debat constitucional. Especialment pel que fa als drets dels empresaris, la intervenció de l'Estat a l'economia, els drets dels treballadors, la limitació de les llibertats democràtiques, el poder del govern, i especialment la qüestió de les autonomies. Un objectiu adicional d'UCD serà deixar-se les mans lliures per a convocar noves eleccions legislatives quan li sigui més convenient. Mantinent, sobretot, el màxim de temps possible la incertitud entorn al caràcter de les actuals Corts i la seva pervivència després de l'aprovació de la Constitució. Per això, malgrat haver plantejat UCD una esmena al projecte de Constitució prenent que les actuals Corts segueixi-

xin fins 1981 com a legislatives, ara els portaveus del govern parlen ja de la possibilitat de convocar d'immediat les eleccions legislatives després del referèndum constitucional. Això permetria a UCD aprofitar l'impacte del referèndum i capitalitzar-lo en vots. Tot dependrà dels sondejos electorals.

D'altra banda, la conversió d'unes Corts que en principi haurien d'ésser constituents en legislatives (si finalment UCD decideix que li és més rendible prorrogar-les fins 1981) seria especialment greu en el cas del Senat que, de cop i volta i sense variar la seva composició, es convertiria en cambra representativa de les nacionalitats i hauria d'assumir-ne les funcions, segons la Constitució.

Tant UCD com AP han explicitat ben clarament els seus objectius en el conjunt d'esmenes presentades al projecte constitucional. AP ha centrat especialment els seus en el Títol VIII sobre les nacionalitats, plantejant fins i tot la desaparició d'aquest terme i la seva substitució per "regions", reduint les competències encara més, fent més difícil el procés autonòmic, i reforçant els mecanismes de dependència de les decisions de les institucions autonòmiques respecte al poder central. El segon objectiu clau de les esmenes d'AP és l'explicitació del reconeixement constitucional de l'economia de mercat i de lliure empresa perquè no hagi cap mena de dubte, incloent entre d'altres com a tasca del poder públic la "defensa de la productivitat" i limitant encara més els drets dels treballadors. S'oposa també, entre d'altres, al reconeixement constitucional del divorci i vol reforçar encara més el recolzament estatal a l'ensenyament privat.

Cal fer especial esment a les esmenes presentades per UCD al text del projecte perquè en elles centrarà la dreta els seus esforços, encara que en el curs del debat —malauradament també secret, malgrat algunes filtracions— al si de la ponència constitucional pugui fer algunes concessions que cal preveure no seran substancials. UCD, malgrat les diferències al partit governamental respecte a aquesta qüestió, accepta finalment el terme "nacionalitats" bé que sense massa entusiasme. Condicionant-lo, però, a la introducció d'un preàmbul on es parli de la "nación española una e indivisible".

Respecte a la qüestió de les autonomies, que segons han dit sectors de la ponència que debat el projecte constitu-

cional és una de les que té més dificultats per part de la dreta, UCD ha plantejat una esmena general que no va explicitar, reclamant el que anomena "un nou concens". L'objectiu seria reforçar encara més les competències exclusives de l'Estat i limitar en el temps la possibilitat de que les diverses nacionalitats i regions puguin prendre la iniciativa d'iniciar el procés autonòmic.

Com AP, també UCD posa especial

èmfasi en la defensa de l'economia de mercat i la inclusió explícita d'aquest concepte en el text constitucional. Entre les mesures per ampliar encara més els drets dels empresaris, UCD pretén suprimir el reconeixement constitucional del dret a l'expropiació forçosa; s'oposa a que es suprimeixi de la Constitució —com proposa l'esquerra— la condició de que les expropiacions hauran de fer-se sempre prèvia indemnització; vol que es suprimeixi l'exigència constitucional d'una llei que limiti l'ús de la informàtica; etc.

Quant als drets dels treballadors, UCD vol retallar-los encara més, oposant-se fins i tot a que la Constitució prevegi la redacció d'un Còdic de Drets dels Treballadors. Propugna que, quan es parla de la negociació col·lectiva es suprimeixi el qualificatiu "sindical" respecte als representants obrers: que s'estableixi constitucionalment que la retribució justa del treballador ha de ser condicionada al rendiment; que es limiti el dret de vaga als interessos "professionals" dels treballadors; que es digui constitucionalment que jutges, magistrats o fiscals no poden sindicarse; etc.

UCD posa especial interès en el reforçament dels poders del rei i el govern, retallant encara més els del Parlament. Respecte a l'anomenament del candidat a la presidència del Govern per part del rei, UCD proposa que ja des d'una primera votació les Corts puguin pronunciar-se per majoria simple (quan ara el projecte exigeix la majoria absoluta, i solament en una segona votació deu dies després s'admet la majoria simple); que el govern pugui plantejar vot de confiança no solament sobre el seu programa o una declaració de política general sinó sobre un projecte de llei, el qual seria aprovat en la seva integritat sense més debat si el Congrés aprova el vot de confiança; que solament el govern i el Congrés tinguin iniciativa legislativa, i no els grups parlamentaris; que es redueixi encara més la llista de competències del

Congrés per a legislar, ampliant així els poders del govern en aquesta qüestió transcendental; que un decret llei del govern es consideri necessàriament aprovat si les Corts no es pronuncien sobre ell en un plaç de 30 dies (quan el projecte diu que en aquest cas el decret llei es considera denegat); que les Corts solament puguin aprovar o rebutjar globalment els pressupostos presentats pel govern, sense que puguin esmenar-los, etc.

També pretén UCD un reconeixement explícit de l'Església Catòlica al text de la Constitució; que als 18 anys solament es reconegui als joves el dret a votar i no la majoria d'edat com diu el projecte; que la Constitució no exclouï explícitament les causes polítiques entre les causes d'extracció; que es reforci l'obligació constitucional de l'Estat d'ajudar els centres privats d'ensenyament i es garanteixi el seu finançament per fons estatals; que no es deixi cap dubte sobre el no reconeixement de formes estables de família no matrimonials; etc.

D'una extraordinària gravetat és la pretensió d'UCD d'eliminar el paràgraf 4 de l'article 80 del projecte, que reconeix la iniciativa popular per a sotmetre propostes de llei, amb mig milió de signatures. Això era una aportació progressista al text constitucional, i el seu reconeixement ha permès per exemple a Itàlia el desenvolupament de campanyes populars entorn a qüestions com el divorci, malgrat l'oposició del govern democristià, impulsades en un principi per partits amb escassa representació parlamentària com el radical, i assumits després per altres forces majoritàries.

Finalment, cal remarcar per l'amplitud del sentiment popular entorn a aquesta qüestió, l'oposició d'UCD i AP a que l'abolició de la pena de mort sigui reconeguda a la Constitució, encara que alguns parlamentaris d'UCD al marge de la disciplina del partit governamental han presentat esmenes a favor d'aquest reconeixement.

Una oposició dividida

Davant d'aquesta unitat de les forces de la dreta i el reforçament de les seves posicions, les altres forces parlamentàries —el que s'anomena genèricament oposició: PSOE, PCE, minoria catalana, PNV, grup mixte— no presenten un front unit en la defensa de les seves esmenes al projecte constitucional, en moltes qüestions cab-



dals entre elles el capítol d'autonomies.

No hi ha cap esmena que plantegi la qüestió del referéndum previ sobre monarquia o república, i solament el PSOE presenta un vot particular en favor de la República —junt amb esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya—, que el mateix PSOE qualifica com a merament testimonial.

Solament Euskadito Ezkerra reclama el reconeixement constitucional del dret a l'autodeterminació de les nacionalitats, proposant fins i tot els mecanismes per al seu exercici.

Hi ha acords unitaris entorn a diverses qüestions: abolició de la pena de mort, dret de vaga sense limitacions constitucionals per a tots els treballadors (acceptant en alguns casos —minoria catalana— la possibilitat de limitacions per llei, o bé proposant la fórmula "limitat pels drets fonamentals reconeguts a la Constitució"

—PSOE—, exigència d'un Estatut dels Treballadors, explicitar les condicions pel divorci, oposició a un reconeixement més explícit de l'Església Catòlica, dret de sindicació per a funcionaris i jutges, dissolució de les Corts una vegada aprovada la Constitució, etc.

Quant a d'altres qüestions, cal preveure que en alguns casos —malgrat tractar-se d'esmenes que no han estat presentades per tots els grups de l'oposició— no hi haurà dificultats en trobar la unitat: supressió de la privació temporal de drets fonamentals per sentència ferma, clàusula de consciència per als professionals de la informació, servei militar a la nacionalitat o regió d'origen, etc. I d'altres on les diferències no són tant transcendents.

Hi ha, però, aspectes molt importants per al futur democràtic on el fet que no hi hagi acord entre les forces de l'oposició és molt greu: Com són, entre d'altres:

— Respecte als poders del rei, tant la minoria catalana (excepte el PSC-r) com el PNV no s'oposen al text del projecte, deixant sols a PSOE i PCE en la seva oposició a la intervenció del rei en qüestions de govern (fins i tot, segons va dir Solé Tura, va ser Roca Junyent qui va proposar que el rei fos qui presenta el candidat a president del govern).

— El PNV es posa, en canvi, al costat de PSOE i PCE en l'oposició a que el Congrés pugui tan sols legislar sobre una llista determinada de matèries; en canvi, la minoria catalana accepta la filosofia d'aquest article del projecte però amplia la llista de matèries que obligatòriament han de ser objecte de llei aprovada pel Congrés i no poden deixar-se a la regulació del govern.

— Igualment succeeix quant a la suspensió dels drets fonamentals (estat de guerra i excepció): la minoria catalana no s'oposa al projecte, mentre el PNV s'uneix a PSOE i PCE en l'exigència d'un text més restrictiu de les possibilitats de suspensió.

— Reforma constitucional: PCE i socialistes volen un procediment més fàcil per a la reforma constitucional, mentre PNV i minoria catalana accepten el text.

— PNV i minoria catalana recolzen el text en l'exigència de que la moció de censura ha d'incloure la proposta d'un candidat a la presidència del govern, mentre PCE i PSOE s'oposen a aquesta condició greument limitativa del control del govern pel Parlament.

— Respecte als drets de l'empresari i el sistema econòmic, no hi ha tampoc acord excepte en suprimir els criteris de productivitat com a condicionants del salari o l'empleament, punt en el que la minoria catalana i PNV recolzen el PSOE i PCE.

Fonamentalment hi ha un acord ferm entre socialistes i PCE en oposar-se a la totalitat de l'article sobre els drets de l'empresari.

— Quant a les expropiacions, PNV i minoria catalana accepten mantenir la previsió constitucional de l'expropiació forçosa com és al projecte i volen també PSOE i PCE. En canvi, volen mantenir l'exigència d'indemnització prèvia en qualsevol cas d'expropiació mentre PCE i PSOE proposen suprimir-la per a no condicionar constitucionalment la facultat d'expropiar a l'obligació de pagar abans indemnització.

— Tots, menys PNV que accepta el text

actual, proposen suprimir l'obligació dels poders públics d'ajudar els centres privats d'ensenyament, i proposen substituir-ho per "podran ajudar" sense fer-ho vinculant.

La qüestió nacional i el dret a l'autogovern (Títol VIII)

Si és greu la divisió de les forces democràtiques en qüestions tant transcendents, aquesta divisió esdevé dramàtica pel que fa a Catalunya i a la defensa del més ampli dret a l'autogovern. Fins tal punt que en aquests moments aconseguir la unitat de les forces democràtiques catalanes entorn al debat sobre el Títol VIII del projecte constitucional esdevé una necessitat inajornable que el poble català ha de reclamar amb fermesa i insistència.

Una primera qüestió significativa és la posició del PSOE respecte a la inclusió del terme "nación española" en el text constitucional, que proposa la UCD. El PSOE ha recollit aquesta proposta fent-la seva, i el propi Felipe González ha desenvolupat darrerament una àmplia campanya d'intervencions públiques en defensa de que "ningú dubta que Espanya és una nació". Mentre, des de les planes de El Socialista, es deixaven anar atacs ben poc dissimulats contra els sectors nacionalistes catalans, s'intentava identificar el nacionalisme català amb els interessos de la burgesia catalana, en una línia pròpia del més tronat letrouisme.

La posició de les altres forces de l'oposició respecte a aquesta qüestió de la "nación española", malgrat no ser unànime, és molt més discreta. I va des de la bel·ligerància del PCE-PSUC i la minoria catalana, en el sentit de mantenir l'actual expressió del projecte —"unidad de España"—, en la línia de la Constitució de la Segona República, fins a l'actitud del PNV que proposa substituir aquesta expressió per "unió, solidaritat i dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions que integren Espanya", afegint que "els poders de tots els òrgans de l'Estat emanen dels pobles que el formen, en els quals resideix la sobirania".

Després d'aquesta referència a una qüestió que crec significativa de la filosofia política del PSOE respecte a la qüestió nacional, i que condiciona evidentment l'actual posició del PSC, caldrà veure qui

nes són les principals diferències entre les forces polítiques democràtiques de Catalunya representades al Parlament espanyol i sota quins punts mínims s'hauria de construir la unitat, per tal de no perdre la batalla de l'autonomia en el curs del debat constitucional.

En aquest aspecte, les forces de l'oposició democràtica catalana solament estan d'acord en dues qüestions: oposar-se a l'article 143 del projecte, que dona al govern central el dret de vetar els acords dels parlaments autònoms; i reivindicar el dret de les nacionalitats de dotar-se de tribunals superiors de justícia propis.

Quant a les diferències, són molt importants, a part de qüestions no excessivament transcendents (com pot ser qui té la iniciativa del procés autonòmic i per quines majories ho decideixen els ajuntaments, etc.), en dos punts: el referèndum previ del projecte d'Estatut pel poble de Catalunya, abans del seu debat a les Corts de Madrid; i la llista de competències.

Malgrat que hi ha també acord en que les Corts de Madrid (o la comissió constitucional del Congrés, en el pas previ) solament podran acceptar o rebutjar el text de l'Estatut en la seva integritat, sense poder modificar-lo, aquest acord té connotacions diferents pel que fa als diversos partits i el seu abast depèn de la qüestió de les llistes. Com també succeeix en el cas del referèndum previ.

La qüestió de les llistes

Aquesta ha estat la polèmica més important, perquè afecta evidentment a la qüestió de les competències de l'Estat i els poders autonòmics, essencial per garantir el més ampli dret a l'autogovern. I està estretament lligada tant a la qüestió del referèndum previ com a la del dret o no de les Corts de Madrid a modificar el projecte constitucional. Els socialistes diuen que la qüestió del referèndum previ és secundària i accepten el que diu el projecte de constitució, que preveu el referèndum després que les Corts de Madrid hagin aprovat el text. Encara que acceptarien posar-se d'acord potser en darrera instància amb les altres forces catalanes per a defensar que fos previ, diuen que això és secundari perquè si el projecte de Constitució inclou, com ells proposen, les tres llistes de competències, el referèndum no seria més que una qüestió formal. Com ho

seria també que les Corts no poguessin modificar l'Estatut, al menys pel que fa a les competències.

Els socialistes proposen —i s'hi ha afegit també el PSC-r, ja lliurat al procés d'unificació— que l'article 138 no reculli solament, com fa ara, la llista de competències exclusives de l'Estat tan respecte a legislació com execució. Sinó que també reculli les competències que són pròpies dels territoris autònoms i les compartides entre aquests i l'Estat.

Així, argumenten, les Corts mai podrien rebutjar un projecte d'Estatut ni retallar-lo si aquest projecte s'adequava a les llistes previstes a la Constitució. Podria assumir més o menys competències, però estaria ben delimitat quines eren les pròpies dels territoris autònoms i no hi hauria cap dubte ni possibilitat d'impugnació de l'Estatut per no constitucional. Per això, a les Corts solament els restaria la possibilitat de dir que el text era o no constitucional, i com les llistes serien ben definides no hi hauria cap problema. Alhora, seria indiferent que el referèndum fos o no previ, perquè solament caldria que els parlamentaris catalans tinguessin cura de no passar-se dels límits de les tres llistes i, a les Corts no els restaria més remei que aprovar l'Estatut. El referèndum ja no seria un acte polític transcendental, pel qual el poble català recolzaria amb el seu vot el projecte d'Estatut i condicionaria així amb la seva voluntat democràtica el debat a Madrid, sinó solament un acte formal sense més transcendència.

Això, afegeisen, té l'avantatge de que d'aquesta manera les competències són segures i no es veuen sotmeses als avatars del moment polític ni hi ha el perill de tensions entre el poder central i les nacionalitats a l'hora del debat sobre l'Estatut. S'estalviaria el perill de que retallessin l'Estatut i al mateix temps les tensions polítiques.

Davant aquests arguments, la minoria catalana —excepte PSC-r— ha defensat la teoria de la llista única, és a dir, que la Constitució reculli solament la llista d'atribucions que l'Estat considera seves i que els partits i els pobles de les nacionalitats li reconeixen. El problema, diuen, no és establir les competències de les nacionalitats a la Constitució sinó que l'Estat no s'atribueixi —com fa ara el projecte de Constitució— competències que haurien de ser pròpies de les nacionalitats.

A nosaltres, com es diu a la crida feta pública pel Consell Executiu el 4 de febrer i al document conjunt signat amb el MUM i el Col·lectiu de Coordinació Socialista aquesta concepció ens sembla la més conseqüentment nacionalista. Nosaltres creiem que no correspon a la constitució de l'Estat definir quines són les competències pròpies de les nacionalitats, sinó que aquestes han d'assumir i delimitar les competències pròpies d'acord amb la seva consciència nacional i autonòmica, i defensar-les com una reivindicació i conquesta propi. No és l'Estat qui atorga les competències sinó que són els pobles de les pròpies nacionalitats i els seus representants qui les reclamen i les defensen com quelcom propi, i exigeixen de l'Estat el seu reconeixement.

Sota ambdues concepcions hi ha dues filosofies diferents respecte a l'Estat. Els socialistes —sota la direcció i la influència indiscutible del PSOE— tenen una visió centralista de l'Estat i les autonomies com la tenen també del federalisme. Per a ells, és l'Estat qui organitza la descentralització. Des d'una perspectiva nacionalista, en canvi, són les nacionalitats les que pacten amb l'Estat, de poder a poder, les respectives competències.

La visió del PSC-PSOE concebeix les autonomies com tallades per un mateix patró —el que preveu el text de la Constitució de l'Estat central—, tant pel que fa a les nacionalitats com les regions, sense tenir en compte el bagatge històric, la consciència nacional, els drets arrabassats a les nacionalitats per la dictadura i el centralisme. Per això, el señor Felipe González té tant d'interés en remarcar que Espanya és una nació única, i és aquesta la concepció que hi ha sota els plantejaments dels socialistes en la qual arrela tota la resta. Per això, el referèndum previ —qüestió política capital si es vol que el poble de les nacionalitats assumeixi com a seu l'Estatut— els hi és indiferent. L'Estatut, segons aquesta concepció del PSOE-PSC, no és un problema dels pobles de les nacionalitats, no és un problema nacional en el seu sentit més autèntic —un problema d'opressió i alliberament nacional— sinó solament una qüestió de reestructuració de l'Estat, un problema en tot cas “nacional espanyol”, en quant afecta a com conservar “la unitat de Espanya” sense perills de “separatisme”. En definitiva, equival a un

problema simplement de “descentralització”.

Es curiós fins i tot com el PSC segueix al PSOE en aquest aspecte. Fins arribar a fer contradir el seu expert constitucional, González Casanova, que en un escrit recent apoiava el referèndum previ (3) i ara defensa ben bé el contrari.

Per la unitat del poble i els partits democràtics de Catalunya

Ara bé, i en aquest sentit considerem molt positiva l'actitud de la minoria catalana, el problema de les llistes no ha d'ésser un obstacle insuperable per a la unitat de les forces democràtiques catalanes i el poble de Catalunya en la defensa d'una Constitució que garanteixi el més ampli dret a l'autogovern. Aquest és el primer objectiu i cal deixar de banda les diferències partidistes per aconseguir-lo.

Per això recolzem la proposta de la minoria catalana, en el sentit de que tots els partits parlamentaris democràtics catalans defensin el reconeixement a la Constitució del projecte de llistes de competències elaborat pel Congrés de Cultura Catalana, que fou recolzat llavors per tots els partits i que ha rebut el recolzament del poble de Catalunya al llarg de la seva celebració.

Aquest projecte, que la minoria catalana apoya en el cas de no ser possible la unitat entorn a una sola llista, evidentment molt retallada respecte a les intolerables competències que ara atorga a l'Estat l'actual projecte, és el que deixa menys competències exclusives a l'Estat i n'atorga més a la Generalitat de Catalunya. (Vegeu-lo en aquest mateix Butlletí, al capítol de documents).

Sobretot, reserva a la competència exclusiva de la Generalitat la legislació i l'execució de qüestions tant transcendents com l'ordre públic, administració de Justícia —excepte la militar—, educació i ensenyament, investigació, cultura, defensa del patrimoni artístic sense distincions, informació, premsa, ràdio, TV, espectacles, sanitat pública, política del sòl, medi ambient, funció social de la propietat.

Mentre les llistes dels socialistes redueixen substancialment aquestes competències: per exemple, l'ordre públic el deixen a legislació exclusiva de l'Estat i execució per la Generalitat; igualment l'administra-

ció de Justícia, etc. L'educació, la Seguretat Social, la legislació laboral, els mitjans de comunicació social, etc. els deixen a una legislació de bases exclusiva de l'Estat i, en base a aquesta, es deixa a la Generalitat desenvolupar una legislació més detallada i la seva execució i d'altres.

Quant al PSUC, la seva posició és particular. Considera que val més no tocar massa el text del projecte —solament està d'acord en defensar el referèndum previ i que les Corts no puguin retallar l'Estatut— al·legant que si es toca serà pitjor, perquè UCD i AP se'l volen carregar tot sencer. Està d'acord en una llista única, però en base a la que preveu el projecte, retallant-la solament en unes poques qüestions: planificació econòmica per la Generalitat, administració de Justícia, etc. Però sense tocar qüestions tant importants, com per exemple l'ordre públic.

Especialment significativa ha estat l'actitud del PSOE sobre el punt que preveu que l'Estat pugui crear i mantenir centres docents propis dins els territoris autònoms. El PSOE, malgrat l'oposició de la resta de partits democràtics de les nacionalitats, apoià aquest punt fins molt avançat el procés de presentació d'esmenes. Finalment, després d'una denúncia molt ferma especialment a Catalunya, el PSC presentà una esmena afegint-se als altres partits que demanen la supressió d'aquest punt aberrant, i el PSOE a darrera hora ha decidit recolzar-ho.

Igualment, és significatiu que, mentre el PCE i la minoria catalana plantegen la desaparició del paràgraf que fa dependre la col·laboració entre els territoris autònoms d'una llei de bases aprovada per les Corts centrals (greument lesiu per als Països catalans), el PSOE proposi que aquesta dependència segueixi però no ja pendent d'una llei de bases sinó simplement d'una llei normal a nivell estatal.

Incorporar el poble al debat constitucional

Els partits parlamentaris, però, encara que arribessin a un acord en totes les qüestions, no poden en l'actual correlació de forces existent a les Corts espanyoles —i més encara en l'actual escalada dretana del govern de UCD— fer prosperar un text constitucional veritablement democràtic, on les llibertats del poble siguin recollides en tota la seva amplitud.

Solament la incorporació del poble al debat constitucional, la mobilització de la classe obrera i els sectors populars, junt amb tots els partits i organitzacions democràtiques i nacional —sense exclusions xovinistes de partit— pot aconseguir fer variar la correlació de forces desfavorable. Incorporar el poble, entorn a una actitud unitària dels partits parlamentaris democràtics i nacionals, és la principal tasca en aquest moment històric.

Contràriament, el principal perill és l'absència del poble en el debat constitucional, la seva indiferència fruit del secret en que s'ha portat a terme la preparació del text i el pactisme claudicant de les forces d'esquerra. Si el poble segueix essent mantingut al marge d'aquest debat, els partits parlamentaris limitarien la seva funció, com a molt, a una defensa estrictament testimonial de les esmenes presentades sinó feien el que seria pitjor: sotmetre-les a un trip-i-joc vergonyant cedint qüestions fonamentals sense plantejar-se tant sols la seva defensa fins a la fi.

Solament hi ha un camí per a treure el debat constitucional de les quatre parets del Palau de les Corts espanyoles. La mobilització del poble i, evidentment, la unitat de totes les forces democràtiques i nacionals.

La campanya de l'Entesa

Es en aquest sentit que nosaltres hem apoïat la campanya promoguda per l'Entesa dels Catalans. Perquè pot ser un medi excel·lent de forjar la unitat de totes les forces polítiques de Catalunya i el poble en la defensa d'una Constitució autènticament democràtica i d'un Estatut no retallat. La campanya ha de conduir a una àmplia mobilització popular com el millor medi de pressió per a que UCD i els seus aliats no facin prosperar un text antidemocràtic i antinacional.

Ara bé, nosaltres veiem dos problemes que poden arribar a ser greus en aquesta campanya que apoïem decididament. En primer lloc, que es constitueixi en un medi de promoció personal de determinats senadors i de potenciació partidista de determinats partits; que esdevingui com un mitjà d'enfrentar uns catalans amb d'altres i fins i tot, d'enfrentar senadors amb institucions autonòmiques en lloc de potenciar la unitat de tot el poble de Catalunya. En segon lloc, que sigui una campanya

sense contingut.

Es a dir, que es parli molt d'unitat dels catalans, de que no ens retallin l'Estatut, però no es parli de com s'ha d'aconseguir aquesta unitat, no es reclami enèrgicament la unitat dels partits parlamentaris catalans i se'ls exigeixi l'acord immediat, ni es defensi entorn a quins punts cal forjar aquest acord. Es a dir, com s'aconseguirà a les Corts espanyoles la Constitució i l'Estatut que vol el poble, i quines han d'ésser les línies mestres d'aquest Estatut.

Si la campanya de l'Entesa no es planteja sota aquests pressupòssits solament es farà que fer volar coloms, sinó s'aconsegueix precisament l'efecte contrari del que es vol aconseguir, és a dir la divisió en lloc de la unitat entorn a uns objectius concrets i definits, la decepció del poble de Catalunya entorn a l'espectacle d'uns parlamentaris dividits.

El que és clar, però, és que per aconseguir aquests objectius la nostra actitud ha d'ésser de participació activa i decidida en la campanya. Que aconseguirem ben poc des de fora d'ella, i des de dins podem contribuir a donar aquesta perspectiva, essencial per a que la campanya dongui els seus fruits.

L'actitud de l'esquerra revolucionària

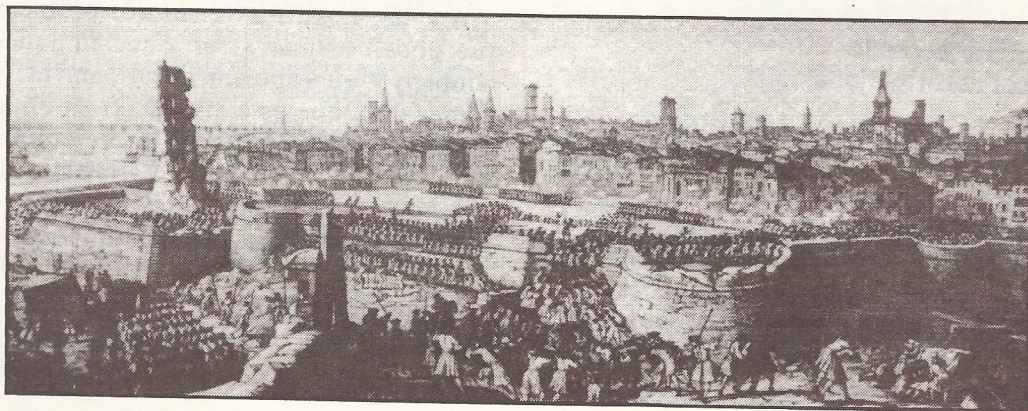
Per això, el Consell Executiu del partit, i després el Consell Nacional, varen decidir fer la crida a la unitat del poble i les forces democràtiques entorn a uns punts mínims d'acord. Crida que després varem ampliar en un document conjunt amb el

MUM i el Col·lectiu de Coordinació Socialista, i que cal estendre i proposar a d'altres forces i entitats.

Nosaltres creiem que, davant l'actual situació del debat Constitucional, l'esquerra revolucionària incorreria en un greu error si assumís posicions estrictament testimonials, mantenint-se solament en el terreny dels principis, perquè això la duria a l'esterilitat política en una qüestió de tanta transcendència per al poble. Al contrari, la tasca de l'esquerra revolucionària en aquests moments ha de centrar-se en l'esforç per la incorporació del poble al debat constitucional, la seva mobilització entorn a aspectes molt concrets —el que més vivament pugui sentir el poble en unes condicions determinades—, la demanda a la unitat de l'oposició democràtica i dels partits catalans en la defensa d'una Constitució autènticament democràtica i la recuperació plena del dret a l'autogovern.

Hi ha elements que permeten i faciliten de treballar en aquest sentit amb perspectives: les esmenes presentades pels partits parlamentaris, el projecte de bases per l'Estatut presentat pel Congrés de Cultura Catalana —que hauria d'esdevenir l'eix de la unitat—, el clima que està creant-se ja entorn al debat constitucional, etc.

Cal recolzar-se en aquests aspectes per a portar a terme l'objectiu d'incorporar el poble a la lluita per una Constitució democràtica i contra els projectes de la dreta. Si no aconseguim una autèntica mobilització popular, la Constitució que surti de les Corts serà encara pitjor que l'actual projecte.



EL PROJECTE REFORMAT
A LA PONÈNCIA

El dia 16 de març la ponència constitucional va finalitzar els seus treballs, després que l'hagués abandonat el ponent socialista, Peces Barba. Les dades que es tenen sobre el contingut de les esmenes introduïdes al text de l'avantprojecte —i que solament seran fetes públiques en la seva redacció definitiva dins la primera setmana d'abril— no sembla que permetin recollir els qualificatius que va emprar el representant del PCE-PSUC, Solé Tura, quan va qualificar el text de "liberal-progressista". Més aviat es mantenen greus limitacions a les llibertats democràtiques, havent-se introduït fins i tot esmenes que fan el text en alguns punts més reaccionari que el de l'avantprojecte. Heus ací algunes de les modificacions principals:

—**Poders del rei.** Es manté el poder del rei de proposar el candidat a president del Govern, encara que s'introdueixen algunes modificacions sobre tot allargant el plaç de votacions al Congrés per aconseguir la majoria per al candidat (fins a dos mesos) i el rei fa la proposta mitjançant el president del Congrés. Però es manté —i això és molt greu— el dret del rei a disoldre el parlament si el seu candidat no és aprovat.

—**Drets fonamentals.** Es manté pràcticament igual el text. Cal remarcar especialment que cap de les propostes sobre divorci, avortament, drets dels treballadors, etc. presentades per l'oposició ha prosperat. S'ha redactat novament el text relatiu als empresaris, introduïnt-hi explícitament —a proposta d'UCD-AP— el reconeixement del marc de l'economia de mercat. En canvi, ja no es reconeix als empresaris el dret a "establir les condicions d'empleament d'acord amb criteris de productivitat", mantenint-se el dret patronal a adoptar mesures de conflicte col·lectiu (lock-out) però amb l'excepció dels "serveis essencials per la comunitat".

La ponència —i això, juntament amb la qüestió de les autonomies a rel d'una nova proposta d'UCD, va provocar l'abandonament del socialista Peces Barba— ha introduït dues importants modificacions proposades per la dreta: l'al·lusió explícita a l'Església Catòlica i un reforçament més

gran de les garanties per l'escola privada. Respecte a l'escola, no solament es manté l'obligació de l'Estat de finançar l'ensenyament privat sinó que s'exclou a les escoles privades del control de pares i professors, reconegut solament als centres sostinguts per l'Administració amb fons públics. I segueix sense abolir-se constitucionalment la pena de mort.

—**Relacions del govern i el parlament.** La ponència ha suprimit la clàusula de "reserves de llei", és a dir aquell article que establia una llista de matèries que eren les úniques sobre les quals podia legislar el Parlament.

Manté en canvi la moció de censura "constructiva", obligant per tant en cas de moció de censura a presentar també un candidat a la presidència del govern.

—**Autonomies.** La ponència ha mantingut l'expressió "nacionalitats". Però hi ha introduït, com era públic propòsit de UCD, no una sinó dues referències a la "nación española" i la seva "indisolubilidad", segons fórmula proposada precisament pel ponent socialista. L'article segon de la Constitució, segons el projecte, tindria aquesta inefable redacció, ofensiva per a qualsevol autèntic nacionalista: "La Constitución se fundamenta en la unidad de España como Patria común e indivisible de todos los españoles y reconoce el derecho a la autonomía de las nacionalidades y regiones que integran la indisoluble unidad de la nación española".

Dues qüestions positives s'han aconseguit en el capítol de les autonomies (que ara es diuen "comunidades autónomas") s'ha suprimit l'article que donava dret a l'Estat central per a crear i mantenir directament als territoris autònoms qualsevol tipus de centres docents, i s'ha substituït el dret de veto del govern central sobre els acords dels parlaments autònoms per un nou articulat. Segons el nou text —menys flagrant que l'anterior—, si el govern central considera que una disposició normativa autonòmica vulnera la legalitat interposarà recurs davant el Tribunal Constitucional i això suposarà la suspensió automàtica de la norma impugnada, tenint el Tribunal Constitucional dos mesos per a resoldre.

La ponència —després de l'enrenou provocat per la presentació d'un nou text per part d'UCD que va ser el motiu immediat de l'abandonament del socialista Peces Barba— ha redactat de bell nou l'apartat

que fa referència al procés d'iniciativa autonòmica. Segons el text aprovat hi haurà dues fases d'accés a l'autonomia. Solament podran passar directament a la segona aquelles nacionalitats que haguesin plebiscitat anteriorment un estatut d'autonomia (cas de Catalunya, Euskadi i Galícia), o bé si ho decidissin les quatre cinquenes parts dels municipis de la comunitat autònoma, representant al menys la meitat de la població. En aquest cas, en el posterior referèndum l'Estatut hauria de ser ratificat per la majoria de votants de cada província que representin almenys el 40 per cent dels censats a cadascuna d'elles. Si això no succeís, aquestes comunitats autònomes solament podrien assumir les competències d'una primera fase, molt inferior a les de la segona. Aquest nou text, que exigeix un procediment molt estricte per arribar a la segona fase d'autonomies —i a més, en votacions provincials— pot afectar el País Valencià i les Illes.

Tot i això, el més alarmant del procés que ha estat sotmés el text sobre les autonomies és que —en mig de l'abandonament dels socialistes a rel del nou redactat d'UCD, i les amenaces de la minoria catalana si no es mantenia el terme "nacionalitats"— hores d'ara tothom ha oblidat tres qüestions fonamentals: la llista de competències, el referèndum previ, i el dret de tenir tribunals superiors de justícia propis (tribunal de cassació). Quan abans d'iniciar-se els treballs de la ponència es va tenir una baralla tant dura entre socialistes i CDC sobre la qüestió de les llistes i el referèndum previ, ara tothom se'n ha oblidat. I tot sembla indicar que cap d'aquestes qüestions ha estat modificada al text del projecte. Quedant així una llista de competències de l'Estat central que atorga a aquest competències que de cap manera poden atribuir-se-li si es vol assegurar un mínim dret a l'autogovern, quan aquesta és una qüestió clau. Igualment, cal creure que es manté el referèndum sobre el text de l'Estatut una vegada discutit, retallat i modificat a les Corts espanyoles, negant així al poble de les nacionalitats el dret a plebiscitar l'Estatut que elaborin els seus representants i no el que surti de Madrid. I això és també essencial per tal de garantir el recolzament popular el projecte d'Estatut.

Evidentment, cal creure també que s'han mantingut el dret de les Corts de l'Estat a modificar el projecte d'Estatut,

sense obligar-les a aprovar-lo o rebutjar-lo sense possibilitat d'esmenar-lo, i solament en raó de la seva constitucionalitat. Finalment, del Tribunal de Cassació ningú en fa ja esment, tot i tractar-se d'un dels tres pilars institucionals del poder autònom. Sobre els acords entre els territoris autònoms —cas dels Països Catalans—, la ponència ha flexibilitzat el text del projecte en el sentit de possibilitar la cooperació mútua, encara que no s'ha fet pública la nova redacció.

—Per fi, una darrera qüestió també molt greu: la ponència ha aprovat la proposta d'UCD de perllongar el manament de les actuals Corts espanyoles després que sigui aprovada la Constitució, convertint-les en unes Corts legislatives normals, malgrat haver-se dit reiteradament que es tractava de Corts constituents.

En aquests moments, doncs, el debat constitucional ha entrat en una nova fase. Totes les forces parlamentàries, excepte els socialistes, han dit que apoen el text, qualificant-lo fins i tot de "liberal i progressista" (Solé Tura i Roca Junyent). Els socialistes han abandonat la ponència, però no semblen disposats a desenvolupar una campanya de mobilització popular per tal de modificar el contingut. Solament diuen que si arriben a governar faran propostes de modificació; és el que se'n diu una "alternativa de poder"... A més els mateixos socialistes no insisteixen gens ni mica en la qüestió essencial de les autonomies: la llista de competències.

En canvi, és aquest l'eix on s'hauria de donar la batalla a Catalunya si no volem un Estatut retallat, si volem guanyar la Constitució com diu la campanya de l'Entesa.

Mentrestant, el poble segueix marginat de tot aquest procés. La campanya de l'Entesa resta esmortuïda, que estem ja en la perspectiva immediata del 23 d'abril que havia de culminar la mobilització popular. En aquestes condicions, recuperar la campanya de l'Entesa, incorporar el poble al debat constitucional, lluitar per la llista de competències aprovada al Congrés de Cultura Catalana —de la qual s'ha oblidat fins i tot els parlamentaris de la CDC que varen esgrimir-la com arma contra els socialistes—, és ara més que mai una responsabilitat que ha d'assumir l'esquerra revolucionària i nacionalista. Per tal que quaranta anys de lluita pels drets democràtics i nacionals, i el vot del 15 de juny a favor de la llibertat i l'autonomia, no hagin estat inútils.

ELECCIONS MUNICIPALS 78
INFORME AL CONSELL NACIONAL

1. ELS AJUNTAMENTS DESPRES DEL
15 DE JUNY

El divorci entre els ajuntaments franquistes i la realitat de les ciutats i pobles era ja un fet clar:

La trascència de les eleccions municipals ha estat sempre important a l'Estat espanyol, i en la història recent no podem oblidar les eleccions d'abril del 1931.

Aquesta importància ha determinat que els darrers govern franquistes hagin diferit l'elaboració d'una Llei de Règim Local nova —malgrat que la del 1945-53 no els servia ja per res—. Es el govern del "12 de febrero" qui finalment anuncià la celebració d'eleccions municipals i aprovà una nova Llei de Bases a les Corts espanyoles. Aquesta llei va morir amb Franco dos dies després d'ésser aprovada, i és per això que el mandat dels actuals regidors ha estat perllongat un cop i d'altre per tal d'ajornar aquestes eleccions a l'espera de condicions més favorables.

El lligam de la majoria dels regidors del franquisme amb l'especulació immobiliària, la desfeta de les nostres ciutats, la corrupció d'una administració incompetent i aliena als interessos del poble han estat els trets bàsics de l'actuació d'aquests ajuntaments fins ara, i les raons de la crisi que avui és palesa.

En els darrers temps la inclusió d'alguns regidors demòcrates als municipis aprofitant les reduïdes possibilitats que el sistema dels "tercios" ofería, primer, i la campanya de l'Assemblea de Catalunya per uns Ajuntaments democràtics, des-

prés, han representat un avenç important en la consciència dels ciutadans de Catalunya i han mobilitzat milers d'homes i dones del nostre poble per la dimissió dels consistoris i per uns ajuntaments provisionals democràtics.

La política reformista del President Suárez incideix també en el camp municipal mitjançant, entre d'altres exemples, la destitució de l'alcalde Viola i l'anomenament de Socias Humbert, a Barcelona, una setmana abans del referèndum de la reforma política.

Les comissions municipals de partits

El resultat de les eleccions del 15 de juny palesà aquesta disposició ja coneguda entre els ajuntaments franquistes i la realitat de les nostres ciutats i pobles. Com a conseqüència d'això tant les dimissions de regidors i batlles, com la constitució de comissions gestores i de control són elements que es donen tots ells i, bàsicament a Catalunya, immediatament després de conèixer-se els resultats, constituint la resposta gairebé espontània a aquests fets.

En el marc de la victòria de la reforma política els partits democràtics i progressistes no es plantejen en aquell moment, la constitució de gestores —que haguessin trobat lligades de mans i peus per la pròpia legislació franquista—, sinó la constitució de comissions municipals de partits, de caràcter bàsicament informatiu, composades a Catalunya per UDC, Centre Català, CDC, EDC, FNC, PSCr, Socialistes de Catalunya, PSUC, ERC i PTE, a més

d'altres forces polítiques i ciutadanes en alguns indrets, integrant-hi UCD i AP només en casos excepcionals.

Aquestes comissions es plantejen llurs objectius en la fita de la convocatòria de les eleccions abans del final del 1977, tal com anuncià el President Suárez. Aquests objectius, doncs, estableixen les condicions per a evitar la degradació de la vida local en un període curt de temps, i es concreten en els següents punts bàsics:

- Evitar les actuacions que puguessin comprometre el futur del municipi, sense paralitzar la gestió pública local.

- Promoure la màxima transparència en la gestió municipal, informant-ne a la ciutat.

- Reclamar la revisió del cens electoral.

- Promoure la definició i realització de plans d'urgència per a cubrir amb els mitjans avui disponibles, les necessitats més immediates.

El plantejament d'aquests objectius no havia de suposar, en qualsevol cas, la coresponsabilització dels partits en el govern municipal que havia d'ésser responsabilitat exclusiva dels consistoris existents.

Podem resumir l'actitud dels diferents ajuntaments davant les comissions municipals en tres grups generals:

- Ajuntaments pertanyents al búnquer feixista, els quals no han acceptat les comissions i tot abandonant sovint la pròpia gestió municipal, han arribat a donar ordre de detenir els membres de la comissió (cas de la vila d'Esparraguera).

- Ajuntaments que han volgut responsabilitzar als partits de la gestió municipal durant aquest període, fent-los definir-se sobre els projectes i plans més conflictius prèviament a la decisió per l'ajuntament. Sovint aquesta actitud porta aparellada una tàctica electoralista per a la perpetuació d'aquests ajuntaments després de les eleccions.

- Ajuntaments que han portat una política demagògica al marge tant dels recursos econòmics com de les necessitats reals dels municipis, hipotecant-los amb això pel futur.

- L'actitud de l'equip de govern de l'ajuntament de Barcelona en acceptar plenament els punts programàtics esmentats, i les conseqüents mesures de reorganització administrativa i d'auditòria, com també l'obertura vers les entitats ciutadanes no podem més que considerar-les com un pas important en una política de transició

que hauria, però, de renunciar els seus plantejaments electoralistes.

Es per això que, llevat casos excepcionals com ara Ascó (Tarragona) —a on s'ha constituït la primera comissió gestora legal de l'Estat—, i d'altres com la vila d'Esparraguera ja esmentada, les comissions municipals, malgrat les deficiències en el compliment de la informació que es plantejaven, i la manca d'articulació amb el moviment ciutadà que ha conduït sovint a llur marginació, han suposat —inclús només per la seva pròpia existència— un fre a l'actuació incontrolada dels municipis franquistes i un avenç en la consolidació d'uns ajuntaments democràtics al servei del poble de Catalunya.

L'ajornament de les eleccions i la política de transició

La promesa del Govern Suárez no es compleix, i les eleccions són ajornades de forma indefinida —hom pensa que poden celebrar-se en la tardor d'enguany, o inclús més tard—, el qual ajornament no és la resposta a les necessitats de la vida local —recentment hem vist les dimissions dels batlles de Sevilla i Valladolid entre d'altres—, sinó el fruit de les decisions de la UCD en funció dels seus interessos tant en el que es refereix a l'ajornament de la campanya electoral per després del debat constitucional, com per la necessitat de disposar de més temps per a preparar la contesta electoral.

Denunciar aquesta actitud irresponsable del govern de la UCD ha d'ésser doncs, una de les tasques prioritàries del Partit recolzant les crides dels Socialistes de Catalunya i del PSUC i, finalment, de la Comissió Municipal de Partits de Barcelona, per tal d'endegar un moviment de masses reclamant la celebració de les eleccions ara.

No podem, però, observar l'agreuja-ment de la crisi dels municipis de Catalunya demanant només la celebració urgent de les eleccions, car és necessari oferir solucions que permetin avançar en la democratització dels ajuntaments i en l'execució d'uns programes de transició que comencin a resoldre alguns dels problemes plantejats, en comptes d'agreuja-los. Es per això que considerem que les comissions municipals han d'anar més enllà de llurs objectius inicials i oferir contra la greu irresponsabilitat de la UCD, una alternativa de govern de

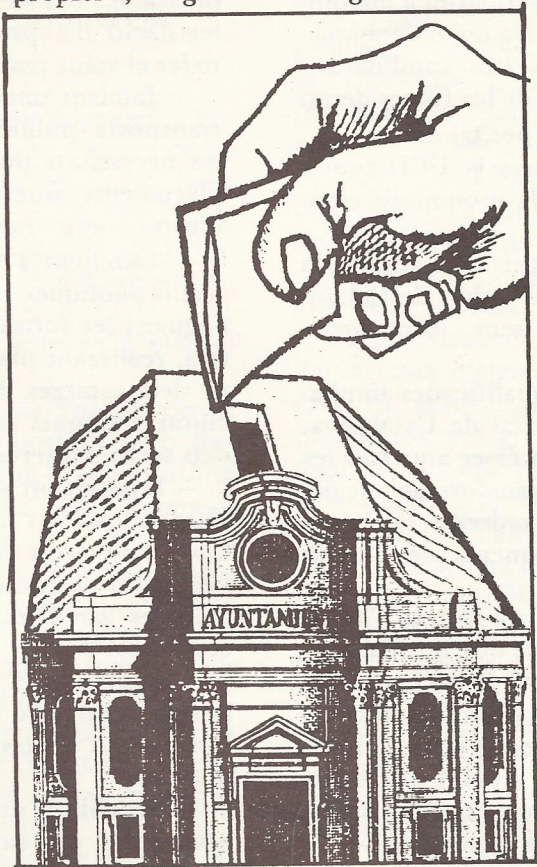
gits de les eleccions giren entorn de la democratització de la vida local, del sanejament d'una administració corrompuda i ineficax i, de l'aplicació d'uns programes d'actuació que reflecteixin els canvis haguts en la correlació de forces tant a nivell general com local. Aquests objectius que han de tenir en compte la realitat de cada municipi, podrien concretar-se, a nivell general, en els següents punts:

Actuació per l'elaboració d'una llei municipal democràtica al si del Parlament de Catalunya, la qual a Barcelona hauria d'institucionalitzar ajuntaments de barri o districte amb atribucions pròpies i, en ge-

plantejats en el camp de la planificació territorial, l'habitatge, sanitat, transport, infraestructures, ensenyament, etc., i bàsicament sobre l'amortització del deute financer acumular, per tal de poder proposar solucions a mig termini.

— Impuls de la planificació municipal i fonamentalment en el camp urbanístic, revisant la planificació ja elaborada i adaptant-la a la nova situació creada per la nova correlació de forces al servei dels interessos de les classes populars.

Aquests objectius els hem de situar en el marc del restabliment dels instruments d'autogovern de Catalunya, de la necessà-



neral, els necessaris mecanismes per garantir la plena autonomia municipal i la participació i el control popular dels ajuntaments mitjançant el referéndum municipal, etc.

— Endegament d'una nova divisió territorial de Catalunya, sobre els principis de la divisió territorial de la Generalitat (1936), impulsant la constitució d'òrgans de govern comarcal i redefinint l'organització de l'àrea barcelonina.

— Sanejament de l'administració municipal amb el recolzament de les organitzacions democràtiques de funcionaris.

— Participació en una política general contra l'atur.

— Estudi d'alternatives als problemes

ria reforma de la llei de Règim local i de la voluntat irrenunciable del nostre poble de plebiscitar l'Estatut contra el veto governamental a fer-ho abans de la discussió a les Corts; posant les bases per la democratització del marc legal i polític de l'administració local apropant-la als acords populars.

Les especials condicions de la situació política actual, heretades de la lluita del nostre poble contra el franquisme, el procés de definició dels espais polítics, i el reduït arrelament dels partits polítics han de configurar l'efectiva possibilitat d'accés al Govern municipal d'homes i dones de l'esquerra revolucionària, pas impor-

tant en la superació de la crisi latent al seu si.

En funció d'aquests objectius pensem que l'acord programàtic dels partits democràtics i progressistes de Catalunya sobre les bases esmentades és una fita possible i necessària, ja que crearia les condicions per a fer possible una majoria qualificada capaç d'assolir aquests objectius.

L'aïllament de la UCD afavoreix, juntament amb altres dades de la situació política de Catalunya, la possibilitat de que aquest compromís programàtic es formalitzi en candidatures unitàries de tipus Entesa, i que podrien arribar-hi a incloure des de la CDC a l'esquerra revolucionària.

L'establiment d'aquestes candidatures afavoriria una política de les forces democràtiques i progressistes per tal de:

— Aïllar a Catalunya a la UCD com a representant polític dels monopolis espanyols.

— Plebiscitar l'Estatut demostrant la inequívoca voluntat del poble de Catalunya de recobrar els seus instruments d'autogovern.

— Formar majories qualificades àmpliament als municipis d'arreu de Catalunya, perquè solament poden ésser aquestes les que portin a terme les transformacions necessàries que permetin redreçar en la via democràtica els Ajuntaments de Catalunya.

La possibilitat d'aquesta Entesa s'ha de configurar en el procés de desenrotllament de la política de transició ja encetada. La col.laboració entre els partits democràtics i progressistes en dur a terme aquesta política permet avui anar situant les bases d'aquesta Entesa o, si més no, d'un ampli compromís per al govern municipal.

Hem d'elegir uns ajuntaments progressistes que, sota la base de la divisió comarcal de Catalunya, i amb un poder de gestió autònom, permetin redreçar Catalunya i vagin donant fi a les campanyes de salvació, iniciant una política de reequilibri territorial de Catalunya, contra els desequilibris existents entre la Catalunya rica i la Catalunya pobra, tendint a l'aprofitament integral dels recursos bàsics i aturant el procés d'emigració endegat per la política franquista, en un marc solidari amb els altres pobles d'Espanya:

— Establint un plantejament integral bàsic de tot el nostre país, pel seu desenrotllament posterior a nivell sectorial i local.

— Replantejament de l'actual administració, sobre la base de la descentralització de les tasques administratives, i llur qualificació tècnica dotant als organismes comarcals i regionals de la necessària autonomia política i financera.

— Encetant una política de sòl que permeti una localització industrial tendent al reequilibri del territori, que protegeixi el patrimoni natural controlant el sòl no urbanitzable i defensant el sòl de valor agrícola, tendint a la gradual integració del sòl urbà al patrimoni públic retornant als cabals públics una part creixent de les plusvàlues del sòl al temps que es revisa la legislació d'expropiació adequant-la a satisfer el valor real dels terrenys.

— Iniciant unes xarxes d'equipaments i transports públics que permetin satisfer les necessitats populars i garantir els desplaçaments intercomarcals reforçant els lligams comunitaris.

— Extenent l'habitatge de promoció i gestió públiques com també l'habitatge de lloguer i les formes de promoció cooperativa, realitzant plans de reequilibri i millora dels estatges degradats al camp i a la ciutat elaborats amb l'àmplia participació dels sectors interessats.

— Promulgant mesures legislatives per a fixar la qualitat mínima dels estatges, garantint els drets de compradors i llogaters i establint una política de protecció oficial amb les garanties i contraprestacions necessàries.

— Adequant el patrimoni turístic per a la seva utilització en funció del reequilibri territorial i de les necessitats de l'esbarjo popular.

— Establint una xarxa hospitalària i assistencial que permeti satisfer les necessitats dels pobles i comarques de Catalunya i que serveixi per a iniciar una nova medicina preventiva i una educació sanitària que permetin la incorporació de les organitzacions populars en llur gestió.

— Incidint en el greu dèficit escolar tendint a cobrir-lo quantitativament, per fer-ho després qualitativament en el camí d'una escola única, democràtica, científica i catalana.

8 febrer 1978

Ignasi de Lecea
Francesc López

Maria José Calvo
Gelasio Nogueira
Víctor Seguí
col.laboradors

**LA LLEI D'ELECCIONS MUNICIPALS,
APROVADA A LES CORTS
ESPANYOLES**

Hem recollit el text de la declaració sobre política municipal aprovat pel Consell Nacional del partit a la reunió que va celebrar el 12 de febrer. De l'elaboració d'aquest text ençà, els nous fets que incideixen en aquest camp han introduït algunes variacions en l'anàlisi que es fa a la declaració, especialment pel que fa al text de la llei d'eleccions municipals, que ja ha estat aprovat pel Congrés de Diputats.

**a) La Discussió del Projecte de Llei
d'Eleccions Locals**

Tant les esmenes introduïdes per la ponència, recollint esmenes dels diferents grups parlamentaris, com les que s'havien incorporat en la discussió a la Comissió, alteraven ben poc substancialment el contingut inicial del projecte del govern tal com s'analitza en la declaració.

El projecte que s'ha sotmès al plè del Congrés:

— Reconeix el dret de vot als divuit anys, reconeixement important però formal en el fons en tant que la convocatòria de les eleccions s'ajorna indefinidament com veurem després.

— Mantenia mitjançant el vot favorable de la UCD, del PSOE i dels Socialistes de Catalunya, el sistema majoritari encobert que s'establia en el projecte inicial, amb l'elecció del batlle en el cap de llista de la llista majoritària, el manteniment de la Llei d'Hont en el repartiment dels llocs i l'eliminació de les llistes que no arriben al 5 per cent dels vots emittits.

— Manté el reduït nombre de regidors del projecte inicial, ampliant-lo en dos més per a les ciutats més grans de 100.000 habitants.

— Conserva el marc provincial per l'establiment de coalicions electorals.

— No modifica la Llei de Règim Local, excepte en la composició de la Comissió Permanent, la qual modificació vindrà determinada per un projecte de Llei de derogació d'alguns articles de la Llei de Bases de Règim Local de 1975.

— El nou text, però, elimina la clàusula que obligava a dipositar 5.000 ptes. de fiança per candidat, determina un procediment per la subvenció de l'Estat a les campanyes electorals i estableix una composició proporcional per a la Comissió Perma-

nent del municipi.

— Finalment es manté l'establiment d'un nou termini entre la convocatòria de les eleccions i llur celebració i es rebutja l'obligació del govern de convocar les eleccions als trenta dies de la publicació de la llei.

Veiem, doncs, que el debat a la Comissió no ha suposat modificacions importants sobre el text inicial, un text que accentua l'establiment d'un sistema bipartidista que no per "imperfecte" no és menys clar.

Els resultats de l'aplicació d'aquesta llei a Catalunya, on el bipartidisme no és solament imperfecte sinó que no existeix, pot produir un evident avantatge per l'UCD i per CDC-EDC, contra la voluntat popular (56 per cent dels regidors de Catalunya amb un 33 per cent dels vots, segons els resultats del 15-J), marginant els partits de l'esquerra i allunyant les altres opcions de l'activitat política a Catalunya.

Posteriorment, el debat al Ple del Congrés de Diputats ratificà per majoria aquestes posicions, amb l'única excepció del sistema d'elecció d'alcaldes. El Congrés va aprovar una esmena intermitja presentada pel grup comunista segons la qual es farà una primera volta de votació a la Corporació Municipal elegida, en la qual es votarà l'alcalde per majoria absoluta dels consellers electes, essent candidats només els caps de llista electoral. Si en aquesta votació no s'aconsegueix la majoria absoluta per a cap candidat, s'aplicarà el sistema previst és a dir, serà alcalde el cap de la llista que hagi aconseguit més vots a les eleccions.

b) L'ajornament de les eleccions

De les declaracions del govern Suárez dient que "el gobierno afirma su intención de que el proceso de democratización de la vida local al igual que el seguido por la reforma política se realiza de inmediato, sin traumas y desde la legalidad". (10-7-77); a les posteriors declaracions del vicepresident Abril Martorell dient que es celebrarien "a finales de Junio si se corre mucho en la Constitución" (10-2-78), a la votació a la Comissió a les Corts (AP-UCD) contrària a l'establiment d'un termini màxim de trenta dies des de l'aprovació de la Llei d'Eleccions Locals fins a la convocatòria d'eleccions; entenem que són tots ells elements que incideixen en el que ja es diu a la declaració del Consell Nacional. L'ajornament de les eleccions és

el fruit d'una política irresponsable de la UCD per tal, d'aconseguir unes millors condicions com a partit.

La dimissió del batlle de Madrid Sr. Arespacochaga, l'anomenament d'un dirigent de la UCD de Madrid per aquest càrrec, i, a un altre nivell, la destitució del batlle d'Esparreguera, no són mesures a prendre si hom pensa celebrar les eleccions aviat; són mesures per a reafirmar la UCD com a partit i per a participar en la contesa electoral en millors posicions. Les darreres notícies dels projectes del govern de deixar fora de l'àmbit parlamentari la distribució de la subvenció estatal als deficients municipals, fan preveure que el govern vol fer servir també aquest fons en el manteniment d'una política demagògica populista ja encetada a molts ajuntaments i que seria peça clau en la campanya electoral de l'UCD.

Aquesta qüestió es planteja al Ple del Congrés quan es va aprovar el text definitiu de la llei d'eleccions municipals. Una de les esmenes defensava la fórmula inicial de la ponència i va ser rebutjada. El ministre Martín Villa va prometre finalment al Congrés —i es recull a una disposició final de la llei—, que el govern convocaria les eleccions dins dels trenta dies posteriors a aprovar-se la Constitució.

Aquest nou ajornament que, malgrat tot, era ja previsible, situa els partits democràtics i progressistes, i en especial a l'esquerra revolucionària, en la perspectiva de mobilitzar al poble per aconseguir l'únic que pot començar a resoldre la greu crisi municipal: la convocatòria urgent de les eleccions.

El nostre partit participa actualment,

juntament amb d'altres partits de l'esquerra revolucionària (AC,CUM, OCE-BR, PSAN,PSAN-p, i d'altres) en la preparació d'una campanya exigint la celebració urgent de les eleccions municipals.

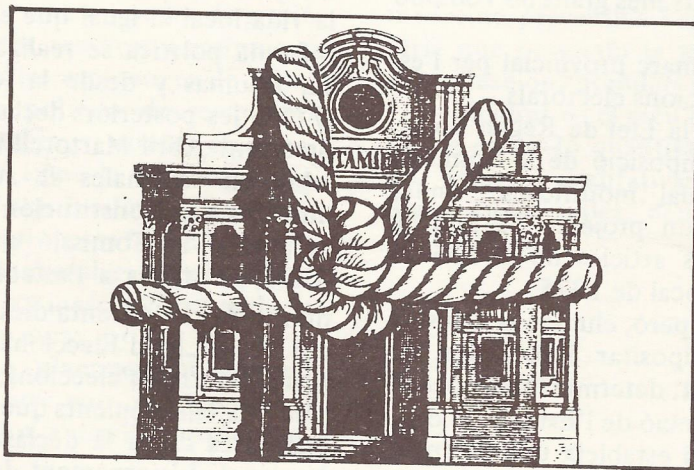
c) El Possible Pacte d'un Calendari Electoral

Dins aquest marc, el govern vol responsabilitzar els partits parlamentaris de la situació que ell mateix provoca, mitjançant un possible pacte per un calendari electoral que hauria de preveure l'aprovació ràpida de la constitució, a canvi

çant un possible pacte per un calendari electoral que hauria de preveure l'aprovació ràpida de la constitució, a canvi d'avençar la convocatòria de les eleccions municipals. Com elements adicional es considera la possibilitat de convocar noves eleccions legislatives enguany, una vegada s'aprovi la Constitució. Creiem que aquesta situació ha de tenir una solució senzilla: la convocatòria urgent de les eleccions municipals, i pensem que no pot més que afavorir els interessos del nostre poble que la campanya electoral "perturbe o tense los debates constitucionales" (Abril Martorell 30-I-78), és a dir, incideix en el debat constitucional.

Malgrat que aquest compromís no sembla avui probable, pensem que és el moment d'encetar juntament amb la majoria dels partits d'esquerra una campanya àmplia de sensibilització i mobilització per a la celebració urgent de les eleccions.

Ignasi de LECEA. Març 1978



SEXUALIDAD Y POLITICA

Comisión de
Sexualidad y Política

Con este primer artículo, la Comisión de Sexualidad y Política (Grupo abierto a todos aquellos compañeros y compañeras que están interesados) quiere poner a debate un hecho tan fundamental como es la relación que existe entre sexualidad y política, relación que es palpable en múltiples aspectos de la vida cotidiana condicionada por la moral sexual dominantes, y cuyas consecuencias sufre la clase obrera como clase dominada.

Consideramos que cuestiones como la necesidad de despenalización de la homosexualidad y el lesbianismo, despenalización del adulterio, derecho al divorcio, no discriminación ante la ley, etc., etc. son cuestiones que los partidos de izquierda parecen haber asumido (formalmente a veces) en unos casos más consecuentemente que en otros, pero que en estos momentos no parece que planteen contradicciones ideológicas graves. Es por ello que hoy no vamos a abordarlos de forma directa, aunque por supuesto son temas de obligado estudio de esta comisión, que tiene la intención de analizarlos profundamente desde una perspectiva marxista revolucionaria, con el fin de presentar alternativas que no caigan en el oportunismo, y que a partir del análisis concreto de la realidad sirvan para avanzar en el camino hacia el socialismo, estado que jamás alcanzaremos si los partidos revolucionarios no asumen y hacen suya la lucha revolucionaria de los movimientos feministas y gai.

Plantear de forma categórica y única que el origen de la opresión de los indivi-

duos es la división de la sociedad en clases, como consecuencia de la aparición de la propiedad privada, y considerarla como la única causa de la opresión de la mujer y demás miembros del conjunto social, es un procedimiento esquemático que comporta, entre otras cosas, una visión incompleta y parcial de la sociedad, aparte de un desconocimiento profundo de la historia, presupuestos y actualidad de los movimientos feminista y gai.

Esta postura es hoy la de muchos partidos de izquierda, que denominamos marxistas y pretendiendo incidir en realidad "que dicen conocer", en el fondo refleja un desconocimiento profundo de todas las causas de opresión de estos grupos que ellos denominan "minorías" o "sectores marginados".

De siempre, la cuestión hasta ahora llamada "de la mujer" ha sido relegada a segundo término, incluso no reconociéndosela a veces como tal (no hablemos ya de la problemática gai); es más, algunos "marxistas" consideran que con el socialismo desaparecerá la homosexualidad. Profundizar en todas estas cuestiones e intentar plantear posturas correctas, presupone (para estos partidos) "meterse en camisa de once varas", obligarse a un conocimiento de aspectos que aún hoy en día no están suficientemente desvelados, en fin, inmiscuirse en un transfondo excesivamente complicado y arriesgarse a una "práctica comprometida".

Lo más práctico para dichos partidos es tener una "política feminista" para salir

del paso, elaborada por un grupo de mujeres del partido que, por supuesto, tiene que contar con el beneplácito del comité de más autoridad.

Es por esto por lo que hoy advertimos como tónica general del movimiento feminista su desencanto o violento rechazo de los partidos políticos. Muchas mujeres militantes en partidos de izquierda han abandonado su militancia, desengañadas de sus actitudes en la práctica. Incluso muchos militantes de izquierda no comprenden la necesidad que tiene la mujer de organizarse en movimientos feministas autónomos, y no exclusivamente dentro del partido. No comprenden la razón de ser del MOVIMIENTO FEMINISTA, ni tampoco distinguen el carácter revolucionario que contiene.

Ello obedece a establecer, en nombre de un análisis marxista de clase, una diferencia entre las formas **psicológicas y personales** ("burguesas") de opresión de la mujer y de los individuos, por una parte, y de las formas **materiales** ("reales obreras") por otra; con lo que consiguen substituir un entendimiento más profundo de como estos dos aspectos dependen uno de otro y se complementan, por un modelo mecanicista de las **relaciones clasistas**, les afectan ambos aspectos, y no sólo eso, pues tanto la mujer burguesa como la proletaria están oprimidas psicológica y materialmente, en mayor o menor medida, por el simple hecho de "haber nacido mujer".

De siempre, en la mayoría de las culturas, basándose en la diferencia sexual entre hombres y mujeres, y en lo que esto ha representado para ambos, la ideología dominante, aprovechando esta diferencia, ha intentado imponer y de hecho ha impuesto unos papeles patrón a todos los individuos por razón del sexo.

Nosotros en desacuerdo con estos roles (masculino y femenino) consideramos necesaria una transformación ideológica que altere estos esquemas y por lo tanto las relaciones que se dan entre los sexos.

Hoy por hoy, existe un gran vacío ideológico respecto a la cuestión de la sexualidad por parte de los partidos de izquierda que, o no aborden la cuestión por considerarla "folklórica" o parten de principios erróneos influídos por los presupuestos de la moral burguesa dominante (cuando no caen en presupuestos de una falsa moral proletaria) que les conduce a considerar esta cuestión como secundaria y no como

un hecho real que oprime a todos los individuos y de forma especial a la mujer y a los llamados sectores marginados como los homosexuales.

LA SEXUALIDAD DE LA MUJER

Hasta épocas muy recientes la mujer ha estado vinculada a su continúa maternidad. Con el avance de la técnica, la mujer ha empezado a ver la posibilidad de poder optar por una maternidad libre y por una libre incorporación al trabajo productivo, en definitiva, ha empezado a ver la posibilidad de su liberación.

Sin embargo se ha podido dar cuenta de que la lucha por su incorporación al trabajo productivo, en definitiva la posibilidad de independencia económica, no era suficiente para conseguir esta liberación sino simultáneamente una lucha contra los principios de la moral burguesa que afectan de forma directa, a través de sus instituciones, a su liberación desde una perspectiva sexual.

Desde siempre el trabajo principal de la mujer ha sido la reproducción (la división del trabajo por razón del sexo ya suponía una forma de opresión), de manera subsidiaria ha realizado otras tareas siempre "propias de la mujer" y con un carácter de **ayuda** al trabajo realizado por el hombre. La mujer siempre ha estado asociada a la familia, a la maternidad, mientras que el hombre lo ha estado a las tareas sociales y políticas, es decir de dirección. La mujer siempre ha sido considerada como el elemento pasivo, conservador, del que se ha valido la ideología dominante para imponer y perpetuar su dominio.

Por lo que respecta a la cuestión sexual, el hombre siempre ha sido considerado como un ser con sexualidad propia (con capacidad de placer), mientras que a la mujer se le ha negado esta sexualidad y por supuesto el derecho al placer; ha sido considerada como un ser asexuado cuya única capacidad era la reproductora y la de proporcionar placer sexual al hombre.

En estos momentos en que el movimiento feminista lucha por su liberación y por una transformación de la sociedad que haga posible esta liberación, tiene que luchar consecuentemente por uno de los aspectos que de forma más directa le oprime, tiene que luchar por su liberación sexual. La lucha revolucionaria de las mujeres para necesariamente por exigir:

— derecho de la mujer a su propia se-

xualidad.

- reconocimiento de esta sexualidad
- derecho al placer
- derecho al conocimiento de su propio cuerpo.

Todo esto, para las mentes estrechas se quedaría en "puras cuestiones sexuales", sin embargo significa mucho más. Significa la lucha por la transformación de la moral establecida, por el reconocimiento

el derecho a una maternidad libre, por la denuncia de la violación y demás formas de agresión, por la denuncia de los medios de comunicación de masas que utilizan a la mujer como objeto sexual, y lo que es más importante por la denuncia de la familia nuclear, la Iglesia y la escuela, instituciones que se han encargado de transmitir la ideología dominante y por lo tanto los principios de la moral burguesa.



de unas relaciones libres y liberalizadoras entre los seres humanos, por la separación de la sexualidad y de la reproducción, por los anticonceptivos, el aborto y la investigación sobre ellos (sin olvidar que estas medidas tienen que serlo a corto plazo, pues en absoluto son las mejores al suponer también una forma de opresión), por

LA PROBLEMATICA GAI

Especial desconocimiento existe por parte de los partidos de izquierda, respecto a la problemática gai y a los presupuestos de su lucha revolucionaria dirigida a transformar la sociedad. Por ello nos parece necesario hacer una breve historia del concepto de "homosexualidad" y de los

ejes fundamentales del movimiento revolucionario gai.

En rigor no se puede hablar de homosexualidad más que a partir del siglo XIX cuando el discurso social burgués sanciona el corte entre homosexualidad/heterosexualidad. La creación del concepto y su adscripción a la práctica médica como "enfermedad", indica que la homosexualidad, el propio concepto, es un invento de la medicina del siglo XIX, dirigido a expulsar a la homosexualidad del cuerpo social, a no admitirlo como práctica generalizada (fue entonces cuando aparecieron los primeros movimientos homosexuales).

Investigaciones antropológicas (que en muy pocos casos pueden ser tachadas de pro-gais) han demostrado la existencia normal de prácticas homosexuales en muchas tribus "en estado primitivo", que permiten establecer que la homosexualidad es un comportamiento sexual totalmente admitido en estas sociedades, sociedades no regresivas con respecto a la homosexualidad, en las que ésta no existe como categoría separada.

En nuestra sociedad, la homosexualidad imprime carácter, imprime identidad (la identidad homosexual) porque nos encontramos en una sociedad segregativa. Desde la sociedad esclavista en que la homosexualidad "no tenía nombre" y era considerada como pecado, hasta la sociedad capitalista en que se considera como delito, enfermedad, peligro social, se puede apreciar un cambio ideológico en el que se ha pasado de una intolerancia bárbara (la hoguera, castración, muerte) a una intolerancia civilizada (clínica, establecimiento de reeducación), pero lo que sí está claro es que el capitalismo es incapaz de **incorporar** la práctica homosexual en el cuerpo social (puede **integrarla** despenalizando) porque pondría en entredicho su dominación ideológica, la reproducción de la fuerza de trabajo (que tiene que hacerse por medio del coito heterosexual). Por ello, los homosexuales en el modo de producción capitalista son pecaminosos, viciosos, criminales, delincuentes, enfermos y marginados.

Dentro del movimiento gai existe una tendencia reformista que se basa en la lucha contra las leyes represivas y por el reconocimiento de los homosexuales como ciudadanos tratando de integrarlos a la sociedad burguesa. Lucha por la identidad homosexual sin cuestionar en abso-

luto el sistema que fundamenta su opresión, y de hecho continua reproduciendo los roles masculino/femenino, activo/pasivo, dominante/dominado.

Otra tendencia es la Radical que considera que la sola reivindicación de la homosexualidad es ya, de por sí, revolucionaria porque subvierte la Norma Heterosexual. Se desenvuelve en el terreno de la contracultura impulsando la automarginación. Propugna el travestismo como forma de vivir la homosexualidad. Esta tendencia tiene en común con la reformista el propugnar la asunción de la homosexualidad, pero sin ser capaces de establecer una crítica del propio concepto.

La comisión de sexualidad y política para el análisis y alternativas de estas cuestiones se basa en los principios de la tendencia revolucionaria que establece una crítica de la identidad sexual, propugna la asunción de la homosexualidad reprimida en todo el cuerpo social y un nuevo tipo de sociedad en donde las relaciones sociales no sean de explotación-opresión. Liga su lucha con la de las feministas haciendo un frente común con ellas contra el sexismo, el heterosexismo. Considera pareja su lucha a la del movimiento obrero, a cuyas organizaciones se dirige como interlocutoras. No se centra en la consecución de las libertades formales para los homosexuales y trata de disolver las categorías que separan la sexualidad, para de esta forma hacer posible el acceso a la práctica homosexual de los que pueden considerarse heterosexuales y viceversa, posibilitar el acceso a la práctica heterosexual por parte de los homosexuales. Considera que aquí se encuentra el nudo de la liberación sexual. En el estadio actual, considera que la liberación sexual pasa por la liberación de la homosexualidad que es lo reprimido del cuerpo social.

CONCLUSION

Por todo lo expuesto anteriormente consideramos fundamental para un partido revolucionario, contar con una comisión de trabajo que analice todos los aspectos relativos a la opresión sexual que sufren todos los individuos (a diferentes niveles) en la sociedad capitalista, y que llene el vacío ideológico que ha conducido a una total falta de estrategia revolucionaria a este respecto, para no quedarse al margen en una lucha que ya es un hecho por parte de las organizaciones feministas



y gais.

Las luchas feministas y los frentes de liberación gay están cuestionando las entidades que parecían neutrales: familia y moral sexual. Si los partidos de clase han ido poniendo en cuestión, con métodos más o menos revolucionarios, la forma de Estado, la organización del trabajo, el desarrollo de las fuerzas productivas, la enseñanza, etc... no han abordado desde los mismos planteamientos revolucionarios el papel, que desde la ideología dominante, juegan la familia y la moral sexual.

No es la unidad de criterios lo que fundamentalmente queremos plantear con esta comisión, sino analizar el papel que desde la ideología dominante han estado y están jugando la moral sexual y consecuentemente la represión sexual, dotando a estos análisis de un contenido revolucionario y de clase.

Como conclusión, y sin entrar en valoraciones detalladas, que será el trabajo a que nos comprometemos con la propues-

ta de la comisión de política y sexualidad, queremos hacer notar que hoy en día podemos saber, gracias al pensamiento avanzado y dentro de él, el nuevo marxismo creador, que la familia, la moral sexual y la cultura en general no son entidades naturales, sino instituciones e ideologías reproductoras del sistema, que actualmente comparten su crisis. Estas luchas son tan necesarias como la revolución de la forma de Estado, de la que son complementarias. La consecución de una sociedad sin clases, el COMUNISMO ha de llevar consigo formas distintas de vida y de relación, donde los roles macho/hembra, activo/pasivo, homosexual/heterosexual ... desaparezcan. Los hombres y las mujeres de la sociedad comunista han de ser auténticamente iguales para ser auténticamente libres.

ESCINDIDOS DE LA CSUT
Y OPCION SINDICAL

Joan Domingo Linde

Después de la escisión producida en la Confederación Nacional de Catalunya de la CSUT tras la celebración del II congreso de esta, se abrió un importante debate entre los afiliados de los diferentes sindicatos escindidos, sobre las resoluciones adoptadas en dicho congreso, las negativas repercusiones que éstas van a tener para el movimiento obrero y la opción sindical a adoptar por parte de los escindidos.

En una primera fase el debate se ha desarrollado de forma particular en cada comarca, partiendo de la propia experiencia y realidad de cada una de ellas, en las que se ha analizado el desarrollo seguido por la CSUT hasta la celebración del 2. congreso de la Confederación Nacional de Catalunya. Constatándose que los planteamientos y análisis fundacionales de la CSUT en la actualidad han fracasado y que en la práctica y fundamentalmente tras las elecciones generales del 15 de junio, ésta lo que ha hecho ha sido favorecer el enfrentamiento y división de los trabajadores. Práctica de enfrentamiento y división que en los últimos meses y tras la firma del Pacto de la Moncloa había ido en aumento y que tiende a agudizarse tras las resoluciones del 2. congreso de la CNC.

Asimismo y teniendo en cuenta los resultados electorales, se ha constatado que la CSUT o los sindicatos de sus mismas características, no suponen en absoluto una alternativa para los trabajadores y que por lo tanto cualquier alternativa de clase ha de ofrecerse a través de los grandes sindicatos.

En el transcurso del debate han aparecido diferentes opciones, desde formar una nueva central sindical a partir de los escindidos, hasta entrar en Comisiones o UGT.

De estas opciones, como se pudo apreciar en la reunión última de la coordinadora de los escindidos celebrada el pasado 26 de febrero, la alternativa de consenso mayoritario es la de entrar en las Comisiones Obreras.

En dicha reunión, tras un intenso y profundo debate sobre las diferentes cuestiones que en las comarcas se viene debatiendo, se acordó editar un documento que recogiese y centrase políticamente los debates desarrollados, tanto en las comarcas como en la propia coordinadora. De esta forma y recogiendo todos esos aspectos, así como el consenso mayoritario, se ha elaborado un importante documento de análisis de la situación sindical y en el que se aboga por la entrada en Comisiones Obreras. Ahora en torno a dicho documento se trata de profundizar el debate para que en el más breve plazo se adopten resoluciones definitivas.

Un aspecto de gran importancia de todo este proceso es el grado de profundidad y participación que se está produciendo, así como la objetiva clarificación que supone. Clarificación y profundidad del debate que está siendo posible desarrollar por el abandono que hemos realizado de todo tipo de sectarismo y chauvinismo que hasta hace pocos meses nos ha venido caracterizando.

En todo caso, he considerado innecesario exponer en este artículo el contenido y desarrollo del importante debate que se está produciendo, por cuanto sería una repetición del documento elaborado por la coordinadora; lo que si considero innecesario es recomendar el estudio de dicho documento y el que se le dé la máxima difusión.

GUIA DE LECTURAS
Comisión de Formación

Comisión de Formación

La presente selección de textos pretende orientar principalmente sobre dos temas que hoy consideramos claves para el desenvolvimiento de la actual situación política: la crisis económica y la cuestión acerca del leninismo.

A) **Crisis económica.** Es obvia la importancia que este tema tiene para definir no sólo una posición estratégica, sino para una política alternativa a la situación actual, así como para la actuación sindical. En diversos materiales nuestros ya hemos indicado el carácter global de esta crisis, que se trata de una crisis de civilización, y la profundidad de la misma al estar en crisis precisamente los mecanismos que recompusieron al capital en 1945 junto con una serie de contradicciones del capitalismo maduro que están en el origen de nuevos movimientos de masas radicalizados, como la juventud, la mujer, la lucha ecológica, etc. Recomendamos la lectura:

1— De los libros de la **colección Materiales**, el n. 1 de **Enrico Berlinguer: "Austeridad"**. Lo consideramos imprescindible porque nos introduce en toda la perspectiva eurocomunista para salir de la crisis, nos sirve para una mayor comprensión de lo que representa el Pacto de la Moncloa para estos sectores en España.

Al leer los dos discursos de que se compone el libro deberíamos huir de la crítica fácil, pues esta línea de actuación ha sido aprobada hace escasas semanas por las tres centrales italianas (CISL—UIL—CCIL) en un famoso documento presentado a Andreotti. Salvo el programacomún francés,

es la única vía teórico-práctica que se ha presentado a nivel de masas por parte de la izquierda para salir de la crisis y **avanzar** hacia el socialismo.

Tan interesante como los dos discursos señalados es la introducción de Julio Segura, posiblemente el mejor economista del PCE en la actualidad y que hace una "aplicación" del programa de austeridad a España. Aunque no tenemos noticia de una posición oficial del PCE al respecto, el claro alineamiento de Segura y otros respecto a esta política, sus críticas veladas a la "tosquedad" del PCF hacen pensar sobre una posible tendencia hacia esta política por parte del PCE.

A nivel de curiosidad recomendamos la lectura atenta de la introducción en su apartado cuarto donde se señalan los riesgos de esta política, y compara lo que allí se dice con lo que ha sido el P. de la Moncloa, Sobran comentarios.

2— Siguiendo con el tema, es **muy importante** el artículo de **Lucio Magri "Salir de la crisis, o del capitalismo en crisis"** en "Revista Mensual", (Monthly Review) de Febrero. Conocida es la personalidad de Magri, antiguo dirigente del II Manifiesto, uno de los más brillantes pensadores que tiene "la nueva izquierda" italiana, conjuntamente con R. Rossanda.

Se puede decir que este artículo es una contestación de izquierdas a las propuestas de Berlinguer. Aparte del gran acierto de su planteamiento global, superando una simple posición economicista sobre la crisis. Como el mismo Magri señala, só-



lo son esbozos a desarrollar: En particular pensamos que está muy poco abordada la importancia de introducir la forma moral **dentro** de las fábricas, de lo contrario hay el peligro de pretender transformar el consumo sin transformar su origen, o sea, la producción. Como señaló Gramsci, "no hay reforma moral de la sociedad que no transforme la organización del trabajo", y esto pasa, por entre otras cosas por reducir la jornada de trabajo. Serán temas que iremos abordando.

3— Sobre este tema, aunque de más difícil comprensión, consideramos interesantes: **Materiales extraordinario 2**, el artículo de **A. Domenech**. Del mismo autor hay ya varios artículos que van completando una visión acerca de la crisis, en el n. 4 y 5 de esta misma revista, o el n. 46 de CAU (revista del Colegio de Aparejadores).

Para una introducción sobre la crisis en España "Reformismo y crisis económica" de García Delgado y J. Segura, colección Saltés. De difícil lectura.

B) El **debate sobre Lenin y el leninismo** sólo ha hecho que comenzar. Recomendamos para empezar a abordar el tema:

4— **Lenin y su obra** de Fernández Buey, en colección Dopesa. Libro de fácil lectura y de extraordinaria calidad, tanto por su metodología, como por la profundidad de sus planteamientos. Del mismo autor, artículo en **Saida**, n. 11.

5— **Luckacs sobre Lenin**. Selección de artículos de Luckacs sobre Lenin escritos entre 1924 y 1970, Colección Grijalbo 70.

6— **Ultimo combate de Lenin** de Moshé Lewin, Editorial Lumen, dedicado a los

dos últimos años de la vida de Lenin y a su relación con Stalin. Ha sido un libro clásico del cual han partido prácticamente todos los investigadores sobre esta época. Lástima que con la cantidad de datos que maneja en ciertos momentos llegue a conclusiones muy simples. Libro importante.

C) Otros temas.

— Llamamos la atención sobre el artículo de **Fernández Buey** en **Materiales 7**, comentando el reciente congreso del PSUC. Lo de menos son sus comentarios críticos sobre el programa de dicho partido, sino que lo destacable son sus valoraciones sobre la tendencia del momento actual y las consecuencias que de ello se derivará. Una deficiencia de este autor es que nunca se plantea la cuestión nacional como un factor revolucionario central, incluso origen parcial de la crisis moral que padecemos. Aspectos señalados desde otra experiencia por R. Dutschke al valorar las bases sobre las que se asienta en Alemania el ascenso del fascismo.

— Muy interesante el tema de la dictadura del proletariado los dos primeros artículos de **Revista Mensual** (Monthly Review) de Diciembre-Enero. El primero es un documentado trabajo sobre el uso del término Dictadura del Proletariado en Marx y Engels.

— Por su sencillez y a modo de introducción al tema del marxismo catalán recomendamos el libro de **A. Balcells** "**Marxismo y catalanismo 30-36**", de Anagrama. Para ampliación del tema: "**Los orígenes del P.S.U.C. 30-36**" de J.L. Martín i Ramos de editorial Curial.

APÈNDIX

PER UN PARTIT NACIONAL DE CLASSE

Els resultats de les eleccions del 15 de Juny, donades les circumstàncies en què es van desenvolupar, van ésser, segurament, els millors possibles per a les classes populars dels Països Catalans. Es va constatar electoralment, si més no, una majoria d'esquerra i autonomista, amb l'excepció de les Illes.

A més de sis mesos de les eleccions els que s'ha aconseguit és prou decebedor: una Generalitat de Catalunya, poc més que simbòlica, ni aquest símbol als altres Països Catalans i una crisi econòmica, que una vegada més pagarem les classes populars amb la benedicció ara del Pacte de la Moncloa.

Però, el que realment és greu, no és ni la Generalitat descafeïnada ni el Pacte de la Moncloa; ho és la situació actual del moviment obrer i popular, la desmobilització a tots els nivells, i l'ofensiva que sense resposta vàlida s'està fent contra l'autèntica dimensió de la nostra reivindicació nacional, tant pel que fa a l'objectiu d'alliberament com a la nostra identitat nacional conjunta.

La panoràmica del moviment popular és presidida per l'existència d'uns sindicats dividits i condicionats la majoria d'ells per interessos partidistes. Unes associacions de veïns en franca decadència. La unitat popular representada per l'Assemblea de Catalunya i altres instàncies unitàries dels Països Catalans, desfeta. El poble que ha estat el gran protagonista, per exemple de les manifestacions de l'onze de Setembre a Barcelona, nou d'Octubre a València i vint-i-nou de novembre a Ciutat de Mallorca, se sent defraudat i progressivament inhibit de la vida política.

Les causes d'aquesta situació són moltes, unes venen donades per l'equilibri de forces a nivell d'estat, altres pels nostres propis errors i claudicacions.

L'esquerra majoritària a les eleccions és en gran part culpable. La seva actuació excessivament condicionada al que puguin pensar els anomenats púdicament "poders fàctics" per un cantó i per un altre els interessos dels partits estatals, als que d'una o altra manera estan subordinats, impedeixen a aquests partits fer una política conseqüent al servei de les classes populars que els van votar.

Les formacions polítiques d'esquerra d'àmbit estatal sense representació parlamentària han entrat en una crisi profunda després de les eleccions, evidenciada en molts casos per problemes interns importants i es troben sense possibilitats de donar resposta vàlida mentre com a mínim no

resolguin el problema de la disciplina extra-catalana i el dogmatisme esterilitzador que en general els caracteritza.

Finalment, les organitzacions nacionals d'esquerra es debaten en el grupusculisme, el dogmatisme i un voluntarisme sense perspectives.

Aquest panorama polític té una contrapartida esperançadora en una important quantitat d'homes i dones del nostre país, pertanyents o no a organitzacions polítiques d'esquerres, que no es conformen amb aquesta situació i que estan disposats a treballar per a aconseguir una alternativa política al servei dels nostres interessos de classe i nacionals.

Aquesta és la tasca que, sense cap afany de protagonisme ni d'exclusiva, es proposa el MUM: col·laborar en la construcció d'un partit capaç de donar resposta vàlida a la situació actual, en funció d'un programa de classe nacional i revolucionari, conseqüent al mateix temps que realista, és a dir, que parteixi de la realitat tal com és per a transformar-la.

Aquest partit ha de sorgir de la confluència de dones i homes de diferents orígens i tradicions de lluita, trencant les falses barreres que separen avui els militants per la nostra llibertat com a classe i nació, barreres fruit del dogmatisme, dels anàlisis voluntaristes o de la influència d'un pragmatisme sense altra sortida que el sucursalisme i el reformisme.

Preveiem aquest partit com a capaç de superar el que té d'artificiosa la divisió entre socialistes marxistes i comunistes no dogmàtics, en funció d'un projecte comú de construcció d'una nova societat concretada en l'Estat Socialista dels Països Catalans. Aquesta nova societat cal concebir-la més enllà d'unes simples transformacions socio-econòmiques, plantejant-la com una alternativa global a la societat capitalista actual, com un nou model de civilització. Per tant, cal lluitar en profunditat a més de contra l'opressió econòmica i la divisió classista de la societat, contra totes les formes d'opressió i alienació en què es basa la societat capitalista: la cultura, les relacions interpersonals (opressió de la dona ...) la destrucció ecològica fruit d'una concepció irracional del creixement econòmic ... En un altre sentit, cal oferir un model socialista basat en l'autoorganització obrera i popular, que eviti que en nom del socialisme es crei un nou mite que, sota altres formes, continuï sotmetent al poble en l'explotació del seu treball i mancat d'autèntica llibertat, en benefici d'una nova casta de dirigents revolucionaris.

Proposem un partit nacional de classe. De classe, perquè tan sols la classe obrera, al davant de les altres classes populars, és capaç de realitzar un projecte de transformació revolucionari de la

APÈNDIX

realitat. Per tant, un partit revolucionari s'ha de posar al servei dels interessos de la classe i com a part d'ella oferir un programa polític global. Nacional, en tant que la lluita pel socialisme es dona en un marc específic: el nacional. La nostra lluita pel socialisme en un marc nacional oprimat, no es pot entendre, ni és possible, si no va lligada indissolublement a la lluita per l'alliberament nacional dels Països Catalans.

Aquesta lluita cal fer-la a partir de la situació real de consciència de les nostres classes populars i de l'equilibri de forces existent tant a nivell nacional com estatal i internacional. Això implica la necessitat que en una primera etapa calgui constituir organitzacions polítiques diferenciades a cada un dels Països Catalans, pel que fa a la aplicació concreta d'una estratègia i teories comunes, tot creant al mateix temps una articulació d'aquestes organitzacions a nivell nacional, que permeti avançar de forma efectiva cap a la progressiva unificació de la lluita en tot l'àmbit nacional. La conquesta de la sobe­rania nacional que reivindicuem i el procés revolucionari específic nacional que propugnem, no està en contradicció, ans al contrari, exigeix un plantejament supra-nacional de la lluita revolucionària a Europa i per tant de la necessària solidaritat activa a nivell internacional tant en la lluita com en la construcció del socialisme. Aquesta solidaritat, per raons òbvies, haurà d'ésser més estreta amb els altres pobles que avui constitueixen l'Estat espanyol.

La problemàtica teòrica i pràctica de l'estratègia revolucionària a Europa, és una qüestió que avui no està resolta i que és objecte d'un ampli debat a tot arreu, al qual hem de fer la nostra aportació, restant oberts al constant aprofundiment i revisió de les nostres posicions. Ara tan sols apuntarem que aquesta estratègia cal basar-la en la combinació dialèctica de la lluita de masses, política i ideològica en un procés més o menys llarg, basat en la conquesta progressiva d'objectius parcials, que representin un increment del poder obrer i popular català que ha de culminar en un ampli i articulat moviment de masses lligat a la victòria electoral dels partits de l'esquerra revolucionària.

Un partit d'aquestes característiques, haurà d'ésser profundament democràtic i capaç d'acollir en el seu si posicions diverses dins del marc d'uns principis bàsics i de la unitat organitzativa i d'acció.

El projecte no el formulem en contra de cap organització política d'esquerres que d'una o altra forma reconegui la nostra realitat nacional, doncs creiem que totes elles en un grau o altre són reflexe de l'actual estat de consciència de les nostres classes populars. Per tant no els podem considerar els nostres enemics, sinó com uns

aliats junt amb els quals cal bastir una política d'unitat popular nacional.

El MUM té plena consciència que ell sol no és aquest partit: conseqüentment, des de la seva constitució ha mantingut contactes amb grups polítics i persones independents que coincideixen en aquesta necessitat política d'obrir un procés de confluència per a la constitució d'aquest partit al que creiem cridats tots aquells que no es conformen amb l'actual situació política que, cas de consolidar-se, pot ajornar per molt de temps la possibilitat d'albirar el nostre alliberament de classe i nacional. Creiem que els esforços de tots plegats, ben aviat cristalitzaran en una realitat.

Joan Armet

("Via Fora". Publicació del M.U.M. - febrer 1978).

BASES PER L'AUTONOMIA
APROVADES PEL CONGRÉS
DE CULTURA CATALANA

Preàmbul

L'àmbit Institucions del Congrés de Cultura Catalana en compliment de l'acord de la reunió constitutiva de 18 de febrer del 1976 ha redactat aquestes bases per oferir a l'opinió pública catalana uns principis elementals orientatius per l'hora d'elaborar i discutir les lleis que han de regular el règim autonòmic de Catalunya.

Hom ha partit de l'opció majoritària entre les forces polítiques democràtiques catalanes de la reivindicació del "restabliment provisional de les institucions i dels principis de l'Estatut del 1932, com a primer pas cap a l'exercici del dret d'autodeterminació del poble de Catalunya". Amb això es pretén de mantenir un equilibri unitari, i fer una opció al menys arbitrària possible i que no prejudgi la futura decisió dels catalans.

Aquest document no constitueix un projecte de bases per a l'Estatut d'Autonomia, si és que aquesta denominació s'ha d'entendre en un sentit estrictament jurídic. No es tracta d'establir les bases d'un estatut, és a dir, d'una llei, sinó les bases de l'autonomia sigui quina sigui la seva fórmula jurídica i de les exigències conceptuals i tècniques que se'n derivin. El text es manté obert tant a la fórmula federal com a l'autonòmica en el sentit rigorós del terme, però rebutja per insuficient qualsevol fórmula de descentralització administrativa com podria ser l'anomenat "Règimen Especial".

APÈNDIX

Aquesta indeterminació a adoptar una fórmula jurídica precisa justifica que s'estableixin en el document algunes propostes que, en referir-se a les competències dels òrgans de l'Estat, no són pròpies d'un Estatut d'autonomia, ni tampoc de la Constitució d'un Estat integrat en una federació. Això no obstant, aquestes bases poden acollir-les com a principis de l'autonomia, sense perjudici que, per la seva naturalesa, hagin d'inserir-se posteriorment en el text de la Constitució o en el de l'Estatut. Per tant, des d'aquest punt de vista, les bases ho són també de la futura constitució en aquells punts en què es regulin directament o indirecta els problemes d'un règim autòmic o, en el seu cas, federal.

A la base primera, titulada *Catalunya i la Generalitat*, s'hi inclouen els principis més generals que afecten l'origen democràtic del poder, el territori, els drets i la llengua de Catalunya.

En matèria de *competències* (base segona) ha calgut modernitzar les formulacions històriques per a tenir present la complexitat actual de l'activitat pública. A més, a la divisió tripartita clàssica s'hi afegeix *una nova subdivisió*, dintre de les competències compartides entre l'Estat i la Generalitat, constituïda per aquelles qüestions en què cal una política general a escala estatal. En aquests casos es reserva a l'Estat la formulació de l'esmentada política en forma de lleis de bases i a la Generalitat la legislació articulada i l'execució.

La base tercera *Institucions* consigna l'existència de les institucions fonamentals de la Generalitat; el Parlament de Catalunya, òrgan base de la Generalitat, en tant que representant del poble, el president, el Consell Executiu i el Tribunal Superior de Justícia. (1) No es defineix l'organització interna de cadascuna, ni es pren partit en els temes on poden existir opcions diverses. Hom pensa que davant l'Estat espanyol n'hi ha prou a consignar l'existència de les institucions esmentades. La seva ordenació s'encomana a les lleis interiors de Catalunya que desenvoluparan els principis generals ací apuntats.

El principi democràtic queda proclamat com a inspirador del govern de Catalunya. S'estima, però, que no basta la democràcia representativa, sinó que el poble ha de poder expressar-se també a través de la iniciativa legislativa, la revocació dels elegits i el referèndum democràtic, entre altres formes de democràcia directa.

No es determina el sistema d'elecció dels diputats, però hom creu que el sistema proporcional podria garantir una representació més fidel de l'electorat. El Parlament és concebut monocameral, ja que la representació territorial i d'interessos convé encomanar-la a altres institucions amb funcions consultives i controlades més que no pas decisòries.

Hom introdueix a la nostra organització institucional la figura de la Sindicatura (traducció catalana de l'*Ombudsman* i d'institucions semblants) que recollint elements de la nostra tradició històrica podria anomenar-se *Sindicatura de Greuges*, per ajudar a un control més efectiu de l'administració i a la protecció dels ciutadans que vegin tancades altres vies per a la defensa dels seus drets.

Hom ha cregut entenedor i polític personalitzar la representació de la Generalitat en el president, i la del poble de Catalunya en el Parlament. En canvi, hom creu que s'ha de rebutjar la representació personalitzada de l'Estat i del govern central a Catalunya, ja sigui en la persona del president de la Generalitat o en la d'un governador general, perquè podria produir disfuncions evidents. La direcció i la fiscalització dels serveis de l'Estat a Catalunya haurà d'ésser assumida per delegats específics per a cada matèria o competència.

Caldrà diferenciar una doble responsabilitat del president i el Consell Executiu de la Generalitat: una responsabilitat política que solament podrà plantejar-se davant el poble i el Parlament de Catalunya i una responsabilitat per delictes comesos en l'exercici del càrrec, que es plantejarà davant el Tribunal Superior de Justícia.

El *Tribunal Superior de Justícia* regirà l'administració de la justícia, fins el grau més elevat.

La base quarta, dedicada a les *Finances de la Generalitat*, és fonamental com a garantia de l'existència d'una autonomia efectiva. Difereix essencialment de la regulació de l'Estatut del 32 i, fins i tot, de l'Estatut de Núria, per raó dels progressos de la tècnica fiscal i d'una nova concepció de l'autogovern dels pobles. Es considera el principi d'*unitat fiscal* a nivell de l'Estat com a necessari per tal d'evitar diferències de tractament impositiu entre les diverses nacionalitats i regions diferenciades. Aquest principi, però, ha d'anar acompanyat del de *sobirania fiscal* de cada entitat autònoma, que implica que és aquesta la que porta a terme la recaptació de tots els impostos, dintre del territori respectiu.

La quantitat total recaptada es distribuirà en tres parts assignades respectivament a la Generalitat, a l'Estat i a la Caixa de Compensació de nova creació. L'existència d'aquesta Caixa té com a finalitat la redistribució de recursos econòmics que compensi la seva insuficiència en regions o nacions a causa dels desequilibris existents.

En l'ordre intern de Catalunya, les lleis hauran de regular el funcionament i les atribucions del Parlament i del Tribunal de Comptes en matèria de fiscalització i de control de les finances públiques de la Generalitat, i garantir la independència d'aquests òrgans respecte a l'executiu: també establiran l'autonomia financera dels mu-

APÈNDIX

nicipis i de les altres entitats territorials de Catalunya que convingui.

La base cinquena, *Relacions de la Generalitat amb l'Estat*, estableix les garanties que es consideren essencials per al funcionament de l'autonomia en relació amb els poders de l'Estat; sobretot, pel que fa referència a la composició del Tribunal de Garanties Constitucionals, sempre que hagi de resoldre qüestions de competència entre l'Estat i la Generalitat.

Un darrer punt força delicat és el que aborda la base sisena referent a la *modificació i suspensió del règim d'autonomia*. Partint del supòsit que l'autonomia de Catalunya haurà d'establir-se per un acord entre la voluntat dels catalans i la de la resta de ciutadans de l'Estat espanyol, tema que escapa al contingut d'aquestes bases, és evident que la seva modificació o reforma exigeix igualment l'expressió d'aquella doble voluntat. I, per això, no pot ser tampoc objecte de cap suspensió total o parcial dictada unilateralment, perquè suposaria conculcar d'una forma indirecta el mateix principi abans anunciat. Això ho va entendre el Tribunal de Garanties Constitucionals de la República en la Sentència del 5 de març de 1936 revocàtoria de la Llei del 2 de gener de 1935, que suspenia parcialment l'Estatut del 1932.

Finalment, unes normes transitòries (base setena) pretenen fer més fàcil i ràpid l'establiment de l'autonomia, sense caure en els entorpiraments del sistema de l'Estatut del 1932. Per això, el traspàs de serveis es deslliga de la implantació del règim fiscal i les discrepàncies se sotmeten al Tribunal de Garanties Constitucionals i no pas a un òrgan polític.

Base primera.— Catalunya i la Generalitat

1. L'autogovern de Catalunya s'organitzarà políticament. El poder de la Generalitat emanarà del poble, que l'exercirà fonamentalment per via d'elecció democràtica i de referèndum.

2. El règim d'autogovern que contemplan aquestes bases s'aplicarà al territori de les actuals "províncies" de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

Els límits territorials esmentats podran ser modificats prèvia decisió democràtica dels habitants de les zones afectades.

La Generalitat de Catalunya podrà mancomunarse amb altres comunitats en règim d'autogovern per a l'exercici d'una o més competències que tinguin atribuïdes, garantint també la possibilitat d'assolir nivells superiors d'articulació.

3. A efectes del règim autòmic, gaudiran de la condició de catalans tots els ciutadans de l'Estat espanyol que tinguin veïnatge administra-

tiu a Catalunya.

4. Les lleis reconeixeran i garantiran els drets reconeguts a la Declaració Universal dels Drets de l'Home i als Pactes Internacionals de Drets civils, polítics i Drets econòmics, socials i culturals.

5. La llengua pròpia de Catalunya és la catalana. La Generalitat garantirà l'ús oficial dels idiomes català i castellà.

Base segona.— Competències

1. Quedaran reservades a la Generalitat de Catalunya la legislació exclusiva i l'execució en matèria de:

- a) Ordenació institucional de la Generalitat.
- b) Organització de les entitats territorials de Catalunya i en especial del règim municipal.
- c) Regulació dels drets de la persona i del manteniment de l'ordre públic interior.
- d) Dret Civil i Hipotecari, excepte les qüestions relatives al dret de nacionalitat i el Registre Civil.

L'exercici de la fe pública serà regulat per la Generalitat.

- e) Administració de justícia, excepte la jurisdicció militar.
- f) Ensenyament en tots els seus graus, investigació, cultura i patrimoni artístic i monumental.
- g) Informació, premsa, ràdio, televisió i espectacles.
- h) Sanitat Pública i Política d'higiene.
- i) Política i ordenació del Turisme, dels esports i del lleure.
- j) Política del sòl, urbanística i d'habitatge, defensa del medi i, en general, política territorial.
- k) Transports i obres públiques en el territori de Catalunya, excepte les d'interès general a escala de tot l'Estat.
- l) Defensa i gestió dels recursos naturals: boscos i parcs, espai costaner, aigües, caça i pesca.
- m) Política d'expansió i ordenació de l'agricultura, la indústria i els serveis; la creació, regulació i direcció del sector públic autònom dependent de la Generalitat. La Generalitat legislarà també en les matèries que facin referència a la funció social de la propietat.
- n) Política d'ordenació de les institucions de crèdit i d'estalvi.
- o) Política d'ocupació, de formació laboral, i de lluita contra l'atur, així com l'organització de les pensions i subsidis de la Seguretat Social i règim de mutualitats, cooperatives i pòsits.

APÈNDIX

2. Les competències compartides entre l'Estat i la Generalitat s'ordenaran en dos nivells.

2.1. Correspondrà a l'Estat fixar per una llei de bases el marc general de l'acció política, i la Generalitat la legislació i l'execució en matèria de:

- a) Planificació econòmica.
- b) Ordenació financera i règim d'assegurances.
- c) Ordenació fiscal.
- d) Declaració de drets i regulació de les condicions mínimes del seu exercici.

2.2. Correspondrà la legislació a l'Estat i l'execució a la Generalitat en matèria de:

- a) Eficàcia dels comunicats oficials i documents públics.
- b) Pesos i mesures.
- c) Transports, comunicacions i obres públiques d'interès general.
- d) Política hidràulica i energètica quan afecti l'interès general.
- e) Sanitat exterior.
- f) Propietat intel·lectual i industrial.
- g) Moneda i divises, canvi i convertibilitat.
- h) Legislació penal, mercantil i processal: Registre Civil.
- i) Legislació fiscal d'àmbit general.

3. L'Estat tindrà la competència exclusiva en matèria de:

- a) Relacions entre Estats en la comunitat internacional, amb la representació diplomàtica i consular.
- b) Exèrcits de terra, mar i aire i tot el que faci referència a defensa.
- c) Declaració de guerra i pau.
- d) Regulació del dret de nacionalitat.
- e) Finances de l'Estat.
- f) Immigració i emigració; passaports i extradició.
- g) Règim aranzelari i de duanes.

Base tercera.— Institucions

1. La Generalitat estarà integrada pel Parlament de Catalunya, el president, el Consell Executiu i el Tribunal Superior de Justícia.

Les lleis de Catalunya ordenaran la constitució i el funcionament d'aquests òrgans.

La Generalitat vetllarà per l'adequació de totes les lleis de Catalunya a la norma fonamental que reguli l'autogovern i per la constitució.

2. El Parlament és l'òrgan de representació del poble de Catalunya al qual corresponen funcions legislatives i de control.

Serà elegit per sufragi universal, directe, igual i secret. Serà garantida la independència dels diputats.

Les lleis de Catalunya reconeixeran, entre d'altres formes de participació democràtica,

el dret de revocació dels elegits.

Una Sindicatura serà encarregada de la defensa dels drets ciutadans i de fiscalitzar l'administració.

3. El president i el Consell Executiu de la Generalitat exerciran les funcions de govern a Catalunya. El president ostentarà la representació de la Generalitat. Les lleis de Catalunya ordenaran les relacions entre Parlament, president i Consell Executiu, i determinaran els procediments per a elegir responsabilitats.

4. El Tribunal Superior de Justícia, que serà independent dels altres poders, regirà l'administració de Justícia d'acord amb les lleis aprovades pel Parlament. Coneixerà en darrera instància les matèries regulades pel dret emanat de la Generalitat.

Base quarta.— Finances de la Generalitat

1. Els ingressos de la Generalitat hauran d'ésser suficients per a finançar les despeses dels serveis de la seva competència i per a portar a terme, al mateix temps, una política econòmica i financera pròpies. Aquestes hauran de ser coordinades amb les de la resta de l'Estat espanyol.

A més del sector públic de Catalunya, la Generalitat intervindrà en el sector públic estatal que opera a Catalunya: organismes autònoms, empreses públiques i institucions financeres de l'Estat.

Aquesta intervenció, segons els casos, consistirà en una representació adequada de la Generalitat en la direcció de certs organismes públics o bé en l'establiment d'òrgans de direcció dependents exclusivament de la Generalitat a nivell de Catalunya, coordinats amb els de l'Estat.

2. A fi d'aconseguir la necessària redistribució dels recursos per afavorir les parts de l'Estat amb menor renda, es crearà una Caixa de Compensació entre les diferents entitats autònomes de l'Estat per tal de compensar els desequilibris territorials.

Aquesta Caixa de Compensació serà gestionada i controlada per representants de les entitats autònomes que es vagin constituint i els recursos ingressats es destinaran prioritàriament a inversions d'infraestructures i equips col·lectius.

3. La recaptació, liquidació i la inspecció dels impostos correspondrà a la Generalitat, la qual disposarà de plenes atribucions per a l'organització i l'execució d'aquestes tasques.

APÈNDIX

zació i l'execució d'aquestes tasques.

L'activitat financera de la Generalitat es reflectirà en els corresponents pressupostos, la liquidació i control dels quals correspondrà a la mateixa Generalitat.

4. La Hisenda de la Generalitat es nodrirà amb:
 - a) El producte del patrimoni de la Generalitat, compost pels béns de les Diputacions provincials, i pels de l'Estat radicats en territori català, excepte els que es trobin afectes a funcions que el govern de l'Estat continuï realitzant.;
 - b) Una part percentual de tots els impostos recaptats a Catalunya que es fixarà de comú acord. Aquest percentatge podrà variar-se per revisió.
 - c) L'emissió de deure interior i el recurs al crèdit exterior. El suport financer bàsic de la Generalitat seran les Caixes d'Estalvis de Catalunya, que passaran a ser controlades per ella.
5. La resta dels ingressos recaptats a Catalunya es distribuirà de la següent manera:
 - a) Una part es lliurarà a l'Estat espanyol per sufragar les despeses generals pròpies.
 - b) i una altra part com a contribució al finançament de la Caixa de Compensació.
6. Els municipis i les altres entitats territorials de Catalunya tindran la capacitat financera adequada i la màxima autonomia per a la realització dels serveis públics que la llei els encarregui.

Base cinquena.— Relacions de la Generalitat amb l'Estat

1. Les qüestions de competència entre l'Estat i la Generalitat seran resoltes per un Tribunal de Garanties Constitucionals que, quan entengui de les citades qüestions, serà compost paritàriament per membres designats per l'Estat i la Generalitat.
2. Els òrgans de la Generalitat resoldran en última instància en les matèries pròpies de la seva competència.
3. La Generalitat tindrà el dret d'iniciativa legislativa davant el Parlament de l'Estat en les qüestions que afectin Catalunya.
4. La suspensió de l'exercici dels drets i llurs garanties a Catalunya, només podrà ser dictada per la Generalitat, excepte quan siguin suspesos en tot el territori estatal per l'òrgan constitucionalment competent.

Base sisena.— Reforma del règim autonòmic

1. Les lleis que estableixin l'autogovern de Catalunya podran ésser reformades per iniciativa:
 - a) del poble de Catalunya;
 - b) de la Generalitat;
 - c) de l'Estat espanyol.
2. En qualsevol cas, la reforma requerirà la voluntat positiva del poble de Catalunya, expressada en un referèndum, i la voluntat de les Corts de l'Estat.
3. No podrà ser suspesa la vigència del règim autonòmic català.

Base setena.— Normes transitòries

1. Una comissió mixta i paritària designada pel govern de l'Estat i per la Generalitat s'encarregarà del traspàs i de l'adaptació dels serveis corresponents a les competències fixades a la Base segona, n.ºs. 1 i 2. En el cas de desacord en el si de la comissió, la qüestió serà resolta pel Tribunal de Garanties Constitucionals de l'Estat, integrat de la forma assenyalada a la Base Cinquena, n.ºm. 1.
2. Mentre la Generalitat legisli sobre matèries de la seva competència continuaran en vigor les lleis de l'Estat, l'aplicació de les quals correspondrà a la Generalitat.
3. A partir del moment en que es verifiqui el traspàs de serveis, els funcionaris de l'Administració de l'Estat i dels seus organismes afectats podran exercir durant un període limitat de temps el dret d'optar a integrar-se, sense minva dels seus drets adquirits, a l'Administració de la Generalitat.

Barcelona, juliol de 1977

ANNEX

Vot particular de Josep M. Huguet, Jaume Vilalta i Josep M. Vilaseca.

Base quarta.— Finances de la Generalitat

3. La Hisenda de la Generalitat es nodrirà amb:
 - a) El producte del patrimoni de la Generalitat, compost pels béns de les Diputacions provincials i pels de l'Estat radicats en territori català, excepte els que es trobin afectes a funcions que el govern de l'Estat continuï realitzant.;
 - b) Els impostos propis, consistents en l'impost sobre les successions, transmissions i actes jurídics documentals, l'impost sobre el luxe i els ingressos de la Seguretat Social.
 - c) La part que es determini dels impostos compartits amb l'Estat espanyol, que seran l'impost sobre la renda de les persones

APÈNDIX

- físiques i de les societats, l'impost sobre el valor afegit, i l'impost sobre els carburants.
- d) Les taxes sobre els serveis explotats directament per la Generalitat.
- e) L'emissió de deute interior i el recurs al crèdit exterior.
4. Catalunya contribuirà a la Hisenda de l'Estat i a la Caixa de Compensació amb els ingressos obtinguts dins el territori català de:
- a) Els impostos de l'Estat espanyol sobre el tabac, els impostos especials i els de duanes.
- b) La part corresponent dels impostos compartits.
- c) Les taxes sobre els serveis explotats directament per l'Estat espanyol.
7. La Generalitat participarà en el producte dels nous ingressos que es produeixin com a conseqüència de reformes fiscals futures.

1. Es proposa la denominació de Tribunal de Justícia per desbordar la connotació privatística de la denominació de Tribunal de Cassació que emprà l'Estatut del 15 de setembre de 1932.

**CRIDA CONJUNTA DEL
PTC – MUM – Col·lectiu Socialista**

El Col·lectiu de Coordinació Socialista, el Moviment d'Unificació Marxista dels Països Catalans i el Partit del Treball de Catalunya.

Davant l'inminent debat a les Corts espanyoles del projecte de Constitució de l'Estat, i en l'evidència que el resultat d'aquest debat condicionarà notablement el nostre futur immediat com a ciutadans i les possibilitats autonòmiques de Catalunya, reclamem de tots els partits i coalicions catalanes amb representació parlamentària un acord unitari entorn a l'actual Títol VIIIè. del projecte referent a les autonomies.

Solament un acord unitari recolzat per tots els partits autènticament democràtics de Catalunya, tinguin o no representació parlamentària, pels organismes i institucions ciutadanes, i per la mobilització ferma i responsable de tot el poble farà possible una defensa efectiva dels nostres drets nacionals i del nostre autogovern a l'hora del debat de les Corts espanyoles.

Gran part del projecte de Constitució limita greument les possibilitats d'autogovern de les nacions i regions de l'Estat, així com per procediments lògics per assolir-les. En aquest sentit considerem el més greu el no reconeixement del dret a l'autodeterminació de les nacions. Som conscients, però, que a partir de la realitat concreta

del nostre moment històric no és possible d'assolir un text Constitucional que satisfagui plenament aquesta condició, però, en canvi, amb la unitat d'acció de les forces catalanes es poden assolir les mínimes condicions d'autogovern que no garanteix el projecte actual de Constitució.

Es per aquest motiu que donem suport a la campanya "Guanyem la Constitució" "Guanyem l'Estatut", preconitzada per l'Entesa dels Catalans. Aquest suport respon a la voluntat que Catalunya pugui dotar-se dels necessaris instruments d'autogovern, a efectes del qual objectiu considerem que l'esmentat acord unitari hauria d'establir-se al menys entorn dels següents punts:

1.— Acord entorn a la qüestió de les competències, tot i que la formulació d'una llista única de competències que reculli i limiti a la Constitució les que seran exclusives de l'Estat Central, deixant així opció a que tota la resta puguin assumir-la els poders autònoms que ho reclamin, ens sembla la més conseqüent des d'una perspectiva nacional catalana, considerem imprescindible de superar les diferències entorn a aquest problema i establir les bases de la necessària unitat. De no fer-se així, la divisió dels parlamentaris catalans perjudicaria greument la possibilitat d'una veritable autonomia.

Per això reclamem de tots els partits parlamentaris catalans un esforç sincer i decidit per tal de defensar a les Corts espanyoles la proposta del Congrés de Cultura Catalana respecte a les llistes de competències. Acord que hauria de concretar-se en no acceptar cap altra fórmula que redueixi les competències que són atribuïdes al Parlament i al Govern de Catalunya en aquest text.

Especialment, cal assegurar les competències referents a Ensenyament, Sanitat, Urbanisme, Ordenació del Territori, i Ordre Públic, atribuïdes a la Generalitat en la proposta del Congrés de Cultura Catalana.

2.— Supressió de l'article 143 del projecte de Constitució de l'Estat, que otorga al govern central el dret de vetar els acords dels parlaments autònoms.

3.— Reconeixement explícit del dret de dotar-nos d'un Tribunal Superior de Justícia propi (com fou el Tribunal de Cassació) que conegui en darrera instància les matèries regulades pel dret emanat de la Generalitat. Supressió o modificació per tant, d'aquells articles del projecte de Constitució de l'Estat que puguin ésser un obstacle per la recuperació d'aquest dret i de la institució que el faci efectiu.

4.— Plebiscit previ del poble de Catalunya per aprovar el text del projecte d'Estatut elaborat

APÈNDIX

pels seus representants electes abans del seu debat a les Corts espanyoles, que solament haurien d'aprovar-lo o rebutjar-lo en raó de la seva constitucionalitat, sense possibilitat de modificar-lo.

5.— Supressió de l'article 130 del projecte de

Constitució, amb el consegüent reconeixement del dret de col.laborar i/o federar-se els territoris autònoms si així ho decidissin, fent possible la cooperació i/o vinculació política entre els PP.CC. quan els nostres pobles ho decidissin.

Febrer 1.978

EDITA - Consell Nacional del P.T.C.
Telèfon 357 58 18
Imprimeix Copisteria Xaloc
Dip.Leg. B-46778/1977

<p>1918</p>	<p>1918</p>
<p>1919</p>	<p>1919</p>
<p>1920</p>	<p>1920</p>
<p>1921</p>	<p>1921</p>
<p>1922</p>	<p>1922</p>
<p>1923</p>	<p>1923</p>
<p>1924</p>	<p>1924</p>

EDITA - Concell Nacional del P.T.C.
 Leitor 557 38 18
 Imprenta Escribano Xoloc
 Dip. Fed. 6-4078/1927